DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

20 maja Nr. 14 Rok 1934.

Cena numeru pojedyńczego 75 gr, z przesyłką zwyczajną 90 gr, poleconą 1 zł 20 gr. Prenumerata kwartalna 6 zł. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 40 gr, tabelaryczne i cyfrowe 80 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji Min. Sk. 12.12.29, tel. Administracji Min. Sk. 11.05.08.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P.K.O. Nr. 30305.

TREŚC DZIAŁU URZĘDOWEGO:

Wyszły z druku Nr. 38 — 41 Dziennika Ustaw R. P. z 1934 r., zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 38 poz. 342—Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. w sprawie zmiany ustawy o spółdzielniach.

345—Rozporządzenie Ministrów: Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 kwietnia 1934 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 23 marca 1928 r. o taryfie opłat za badanie zwierząt przywożonych i przewożonych zagranicę.

Nr. 39 poz. 347—z dnia 15 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 kwietnia 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych.

Nr. 40 poz. 350—Ustawa z dnia 10 marca 1934 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem.

364—Obwieszczenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 30 marca 1934 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej.

Nr. 41 poz. 365—Ustawa z dnia 13 marca 1934 r. o ochronie przed pożarami i innemi klęskami.

366—Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 16 marca 1934 r. w sprawie zmiany i uzupełnienia umowy pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Rzeszą Niemiecką o ubezpieczeniu społecznem, podpisanej wraz z protokółem końcowym w Berlinie dnia 11 czerwca 1931 r.

Wyszły z druku Nr. Nr. 105 — 111 Monitora Polskiego, zawierające m. in. treść następującą:

Nr. 108 poz. 151—Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 16 marca 1934 r. w sprawie wypłacania rent z ubezpieczenia od wypadków, na wypadek inwalidztwa oraz pracowników umysłowych w stosunkach pomiędzy Polską a Niemcami.

171.

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

USTAWA

z dnia 15 marca 1934 r.

Ordynacja Podatkowa.

CZĘŚĆ I.

PRZEPISY OGÓLNE.

DZIAŁ I.

POSTANOWIENIA WSTĘPNE.

Art. 1. Postępowanie w sprawach podatków państwowych:

1) gruntowego,
2) od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich,
3) od lokali,
4) od placów budowlanych,
5) od energji elektrycznej,
6) przemysłowego,
7) dochodowego,
8) nadzwyczajnego od niektórych zajęć zawodowych,
9) wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do podatku dochodowego,
10) od kapitałów i rent,

podlega przepisom ordynacji podatkowej.

Art. 2. § 1. Ordynację podatkową stosuje się również do tych podatków państwowych i samorządowych, które są pobierane wraz z powyższemi podatkami.

§ 2. Ministrowie Spraw Wewnętrznych i Skarbu mogą rozciągnąć moc obowiązującą wszystkich lub niektórych przepisów niniejszej ordynacji także na wszystkie, lub niektóre samoistne podatki na rzecz związków samorządowych.

Art. 3. W sprawach, uregulowanych niniejszą ordynacją, mogą być zawierane umowy na zasadach wzajemności oraz wydawane przez Radę Ministrów zarządzenia odwetowe.

DZIAŁ II.

WŁADZE I ICH WŁAŚCIWOŚĆ.

Rozdział I.

Właściwość rzeczowa.

Art. 4. Ogólny i naczelny nadzór nad sprawami podatków oraz piecza nad ścisłem i jednolitem wykonywaniem przepisów w zakresie tych podatków należy do Ministra Skarbu.

Art. 5. Do zarządu podatkami, objętemi niniejszą ordynacją, oraz do załatwiania związanych z tem spraw powołane są następujące władze skarbowe:

urzędy skarbowe, izby skarbowe, utworzone przy tych izbach komisje odwoławcze oraz Minister Skarbu.

Art. 6. Ilekroć w ordynacji niniejszej jest mowa o izbach skarbowych, odnosi się to również do wydziału skarbowego województwa śląskiego, a gdzie jest mowa o dyrektorze izby skarbowej — do naczelnika wydziału skarbowego urzędu wojewódzkiego śląskiego.

Art. 7. § 1. Pierwszą instancją w sprawach podatków są urzędy skarbowe, drugą zaś instancją — izby skarbowe; izby skarbowe sprawują również nadzór nad czynnościami władz pierwszej instancji.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do przekazywania załatwienia niektórych spraw podatkowych w pierwszej instancji izbom skarbowym; dla tych spraw drugą instancją jest Minister Skarbu.

Art. 8. Przy izbach skarbowych działają komisje odwoławcze, jako władze powołane do rozstrzygania odwołań w sprawach wymiaru przez urzędy skarbowe podatków od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu i dochodowego (Dział I).

Art. 9. § 1. Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych może w drodze rozporządzenia poruczyć wymiar niektórych z pośród wymienionych w art. 1 podatków związkom samorządowym, oraz przyznawać im za wykonanie poruczonych czynności odpowiednie wynagrodzenie.

§ 2. Rozporządzenie to określi zakres uprawnień i obowiązków związków samorządowych, jako władz i urzędów wymiarowych, oraz zasady postępowania odwoławczego.

§ 3. Za czynności, spełniane przez zarządy gmin w myśl art. 53, 54, 151 i 155, przyznaje się gminom wynagrodzenie w wysokości 1,5% wpływów z tytułu podatków, wyliczonych w art. 1.

Rozdział II.

Właściwość miejscowa.

Art. 10. Właściwość miejscową dla wymiaru podatków gruntowego, od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich, od lokali i od placów budowlanych określa się według miejsca położenia przedmiotu podatku.

Art. 11. § 1. Właściwość miejscową dla nabycia świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych określa się według miejsca położenia zakładów handlowych i przemysłowych, lub należących do nich składów, albo według miejsca wykonywania przedsiębiorstw i osobistych zajęć przemysłowych.

§ 2. Świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne wydaje kasa właściwego urzędu skarbowego.

§ 3. Dyrektor izby skarbowej ma prawo, w razie potrzeby, poruczyć wydawanie świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych zarządom gmin miejskich i wiejskich, izbom przemysłowo-handlowym, rzemieślniczym, lub rolniczym oraz zrzeszeniom zawodowym.

Art. 12. § 1. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku przemysłowego od obrotu określa się według miejsca, w którem znajdują się zakłady handlowe i przemysłowe, albo w którem wykonywa się przedsiębiorstwa na zysk obliczone, osobiste zajęcia przemysłowe oraz samodzielne wolne zajęcia zawodowe.

§ 2. Dla osób prawnych miejscowo właściwą jest ta władza wymiarowa, w której okręgu znajduje się siedziba osoby prawnej.

§ 3. Jeżeli siedziba przedsiębiorstwa znajduje się zagranicą, wówczas właściwość określa się według tego miejsca na obszarze Państwa Polskiego, w którem znajduje się przedstawicielstwo przedsiębiorstwa, albo w którem zamieszkuje jego pełnomocnik.

Art. 13. Za miejsce wykonywania (art. 11 i 12) samodzielnego wolnego zajęcia zawodowego, osobistego zajęcia przemysłowego, skupu zawodowego lub handlu wędrownego, uważa się miejsce zamieszkania osoby wykonywającej zajęcie lub handel. Za miejsce wykonywania samoistnych robót i dostaw, prowadzonych w kilku okręgach, uważa się miejsce, w którem zawarto umowę.

Art. 14. § 1. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku dochodowego (Dział I) i wojskowego, pobieranego w postaci dodatku do podatku dochodowego, określa się według miejsca, w którem płatnik w dniu 15 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy miał siedzibę lub miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż — miejsce pobytu.

§ 2. Jeżeli pod tym względem zachodzi wątpliwość, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podlegające podatkowi źródła dochodu.

§ 3. Jeżeli źródła dochodu znajdują się w kilku okręgach wymiarowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

§ 4. Jeżeli płatnik nie ma w kraju siedziby, miejsca zamieszkania lub pobytu, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajdują się podlegające podatkowi źródła dochodu.

§ 5. Jeżeli źródła dochodu takiego płatnika znajdują się w kilku okręgach wymiarowych, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym znajduje się większa część lub też główne źródło dochodu.

§ 6. Dla spadków wakujących właściwą władzą wymiarową jest ostatnio właściwa władza wymiarowa dla zmarłego.

§ 7. Jeżeli w sposób, przewidziany w § 1—6, nie można ustalić właściwości miejscowej, — właściwą będzie władza, w której okręgu płatnik miał ostatnio miejsce zamieszkania.

Art. 15. § 1. Dla wymiaru podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę (Dział II) oraz podatku od tantjem właściwość miejscową władz wymiarowych określa się według miejsca, gdzie następuje wypłata uposażeń służbowych, emerytur, wynagrodzeń za najemną pracę, tantjem.

§ 2. Dla wymiaru różnicy w podatku dochodowym (Dział II) właściwą jest władza skarbowa miejsca zamieszkania płatnika.

Art. 16. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od kapitałów i rent określa się według prawnej siedziby zarządu instytucyj i przedsiębiorstw obowiązanych do opłacania tego podatku.

Art. 17. Właściwość miejscową dla wymiaru podatku od energji elektrycznej określa się według miejsca położenia zakładu elektrycznego.

Art. 18. Spory o właściwość miejscową między władzami skarbowemi I instancji, podległemi jednej izbie skarbowej, rozstrzyga izba skarbowa; natomiast spory między takiemiż władzami, podległemi różnym izbom skarbowym, tudzież spory między izbami skarbowemi rozstrzyga Minister Skarbu.

Art. 19. W przypadkach, gdzie dla ustalenia właściwości miejscowej nie wystarczają przepisy niniejszego rozdziału, — rozstrzyga o właściwości Minister Skarbu.

Art. 20. Minister Skarbu może przekazać sprawę w całości lub w części innej władzy I lub II instancji, jeżeli zachodzi ważna potrzeba wyłączenia sprawy z pod kompetencji władzy miejscowo dla niej właściwej.

D Z I A Ł III.
TAJEMNICA URZĘDOWA I WYŁĄCZENIE URZĘDNIKÓW.

Art. 21. Urzędnicy i inni funkcjonarjusze winni utrzymywać w najściślejszej tajemnicy wszelkie wiadomości o stosunkach majątkowych i dochodowych płatników i osób trzecich, uzyskane przy wykonywaniu obowiązków służbowych. Zachowanie tajemnicy obowiązuje ich również po rozwiązaniu stosunku służbowego.

Art. 22. Urzędnik powinien się wyłączyć:
a) w sprawie, w której sam jest płatnikiem, albo pozostaje do płatnika w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy może oddziałać na jego osobiste prawa i obowiązki;
b) w sprawie jego małżonka, krewnych do trzeciego i powinowatych do drugiego stopnia włącznie;
c) w sprawie swych rodziców przybranych, dzieci przysposobionych oraz osób, będących pod jego opieką lub kuratelą;
d) w sprawie, w której jest lub był pełnomocnikiem płatnika;
e) w sprawie, z powodu której wszczęto przeciw niemu postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe;
f) w sprawie, w której brał udział w wydawaniu orzeczeń lub postanowień w I instancji.

D Z I A Ł IV.
KOMISJE I SEKCJE ODWOŁAWCZE.

Art. 23. § 1. W okręgu każdej izby skarbowej tworzy się komisje odwoławcze do rozstrzygania odwołań od wymiaru podatku od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu i dochodowego.

§ 2. Minister Skarbu może w razie potrzeby utworzyć w okręgu jednej izby skarbowej więcej niż jedną komisję odwoławczą i określić ich zakres działania.

Art. 24. § 1. Komisje odwoławcze powołuje się na okres dwuletni. Minister Skarbu może tę kadencję przedłużyć na następne dwa lata.

§ 2. Minister Skarbu może rozwiązać komisję odwoławczą przed upływem kadencji i zarządzić ponowne jej skompletowanie.

§ 3. Komisja składa się z przewodniczącego oraz z 24 lub 36 członków i tyluż ich zastępców. Przewodniczącym komisji odwoławczej jest mianowany przez Ministra Skarbu urzędnik Ministerstwa Skarbu I kategorji, posiadający przynajmniej pięcioletnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

§ 4. Minister Skarbu może mianować stałego zastępcę przewodniczącego komisji odwoławczej. Zastępca przewodniczącego komisji odwoławczej powinien odpowiadać warunkom, przewidzianym dla przewodniczącego (§ 3).

§ 5. Minister Skarbu mianuje na wniosek dyrektora izby skarbowej 12 lub 18 członków i tyluż zastępców z grona płatników podatku od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu lub dochodowego (Dział I) w okręgu izby oraz powołuje 12 lub 18 członków i tyluż zastępców z pośród kandydatów, przedstawionych za pośrednictwem dyrektora izby skarbowej z grona płatników podatku od placów budowlanych, przemysłowego od obrotu lub dochodowego (Dział I) w podwójnej ilości: 1) przez organizacje samorządu gospodarczego, 2) przez organizacje samorządu wolnych zawodów (Rady Adwokackie, Izby Lekarskie).

§ 6. Członkowie komisji (zastępcy) mogą być mianowani (powołani) na następną kadencję.

Art. 25. § 1. Przy mianowaniu i powołaniu członków i ich zastępców należy mieć na względzie, by wszystkie kategorje płatników były, o ile możności, równomiernie reprezentowane.

§ 2. Jeżeli związki i organizacje, o których mowa wyżej, nie przedstawią kandydatów na członków i ich zastępców w wyznaczonym co najmniej jednomiesięcznym terminie, wówczas także i pozostałych członków i zastępców zamianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej z pośród płatników podatku przemysłowego od obrotu lub dochodowego.

Art. 26. Członkami i zastępcami członków komisji odwoławczej mogą być jedynie obywatele Rzeczypospolitej, którzy ukończyli trzydziesty rok życia, korzystają z pełni praw cywilnych i obywatelskich i nie byli karani za przestępstwa na szkodę Skarbu Państwa.

Art. 27. § 1. Od pełnienia czynności członka lub zastępcy członka komisji mogą się uchylić posłowie i członkowie Senatu, duchowni prawnie uznanych związków religijnych, osoby w wieku ponad 60 lat, osoby, które z powodu kalectwa lub ułomności nie są w możności spełniać obowiązków członków komisji, wreszcie osoby, które przez 6 lat nieprzerwanie pełniły już te obowiązki.

§ 2. Żołnierze, pełniący czynną służbę wojskową, wolni są od pełnienia obowiązków członków i zastępców członków komisyj odwoławczych.

Art. 28. § 1. Mandat członka komisji i zastępcy członka jest honorowy.

§ 2. Członkom i zastępcom zwraca się poniesione koszty podróży i wypłaca diety według norm, przewidzianych dla radców we władzach i urzędach bezpośrednio podległych władzy naczelnej. Prawo do diet mają również członkowie i zastępcy, zamieszkali w siedzibie komisji odwoławczej.

Art. 29. § 1. Mandat członka (zastępcy członka) komisji wygasa z upływem okresu, na jaki członek (zastępca) został mianowany (powołany), gdy członek (zastępca) utraci warunki piastowania man-

datu (art. 26), lub gdy członek (zastępca) przestanie być płatnikiem w podatkach: od placów budowlanych, przemysłowym od obrotu, lub dochodowym na skutek utraty źródła dochodu w danym okręgu.

§ 2. Członek (zastępca) traci mandat, jeżeli bez usprawiedliwienia przyczyn nie przybył na trzy kolejne posiedzenia.

§ 3. O wygaśnięciu lub utracie mandatu orzeka przewodniczący komisji odwoławczej. Od postanowienia tego służy zażalenie do Ministra Skarbu w terminie 14-tu dni po doręczeniu postanowienia.

§ 4. Minister Skarbu może z ważnych przyczyn zwolnić członka (zastępcę członka) komisji odwoławczej przed upływem czasu, na który był powołany.

§ 5. W przypadkach, wymienionych w paragrafach poprzednich, mianuje się (powołuje się) na pozostały okres urzędowania nowych członków (zastępców), trybem, wskazanym w art. 24.

Art. 30. § 1. Przewodniczący, jako też członkowie komisji i ich zastępcy, powinni w czasie pełnienia swych czynności przestrzegać postanowień ustaw podatkowych i przepisów niniejszej ordynacji, postępować bezstronnie bez względu na osobę płatnika i inne osoby oraz przedsiębiorstwa i według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz zachować w ścisłej tajemnicy przebieg obrad, jak również stosunki płatnika i osób trzecich, o których powzięli wiadomości w związku z piastowaniem mandatu. Zachowanie tajemnicy obowiązuje również po ustaniu mandatu.

§ 2. Członkowie (zastępcy członków) komisji, nie będący urzędnikami państwowymi, obowiązani są na wstępie swego urzędowania, po uprzedniem zwróceniu ich uwagi przez przewodniczącego na odnośne postanowienia karne niniejszej ordynacji, złożyć następujące ślubowanie:

„Ślubuję, że w czasie pełnienia czynności członka komisji (zastępcy członka) postępować będę w myśl przepisów prawa bezstronnie i według najlepszej wiedzy i sumienia oraz, że wszystko, co dojdzie do mej wiadomości w związku z pełnieniem mandatu członka (zastępcy członka) komisji, a w szczególności wiadomości o przebiegu obrad i o stosunkach płatników, zachowam w tajemnicy również po ustaniu mandatu".

§ 3. Ślubowanie składa się przez powtórzenie słów ślubowania i podanie ręki przewodniczącemu. O złożeniu ślubowania należy sporządzić protokół, który podpisuje ślubujący oraz przewodniczący komisji.

Art. 31. § 1. Komisja odwoławcza obraduje i orzeka bądź w pełnym składzie (art. 24), bądź w sekcjach, złożonych z przewodniczącego, oraz 6 członków, w tem 3 z grupy mianowanych.

§ 2. Przewodniczący komisji odwoławczej osobiście przewodniczy zarówno w komisji, jak i w poszczególnych sekcjach i tylko w razie niemożności zastępuje go jego stały zastępca (art. 24 § 4). W wyjątkowych przypadkach Minister Skarbu może upoważnić do zastąpienia przewodniczącego komisji odwoławczej lub jego zastępcy przez innego urzędnika, posiadającego przynajmniej 5-letnią służbę w dziale podatków bezpośrednich.

§ 3. Przewodniczący komisji odwoławczej zwołuje komisję lub poszczególne sekcje, kieruje ich czynnościami i czuwa nad prawidłowem stosowaniem ustaw podatkowych i przepisów niniejszej ordynacji.

§ 4. Do referowania spraw w komisji lub w sekcjach i do prowadzenia protokółów posiedzeń mogą być powoływani urzędnicy izby skarbowej.

Art. 32. § 1. Komisja odwoławcza w pełnym składzie obraduje i orzeka:

a) w przedmiocie ustalenia norm szacunkowych i orjentacyjnych dla podatków;
b) w przypadkach, wskazanych w art. 33 § 2 i
c) w innych sprawach, mających zasadnicze znaczenie dla wymiaru podatków.

§ 2. Bliższe postanowienia w tym względzie wyda Minister Skarbu.

Art. 33. § 1. Przewodniczący komisji odwoławczej wyłania ze składu komisji poszczególne sekcje w ten sposób, by w skład danej sekcji wchodziła, o ile możności, połowa członków z tej kategorji płatników, których odwołania będą przedmiotem obrad sekcji.

§ 2. Zasadniczo sekcje rozstrzygają odwołania ostatecznie. Jeżeli jednak przewodniczący komisji odwoławczej uzna, że uchwała sekcji narusza przepisy ustaw podatkowych lub rażąco odbiega od danych, zawartych w aktach wymiarowych, powinien przekazać sprawę komisji odwoławczej, która orzeka ostatecznie.

Art. 34. Komisja i sekcja jest zdolna do powzięcia uchwał, jeżeli na posiedzeniu komisji obecnych jest przynajmniej 8, a na posiedzeniu sekcji przynajmniej 2 członków, oprócz przewodniczącego.

Art. 35. § 1. Uchwały w komisji i w sekcjach zapadają bezwzględną większością głosów osób, biorących udział w głosowaniu; przewodniczący nie głosuje, lecz jedynie rozstrzyga w razie równości głosów.

§ 2. Jeżeli przy głosowaniu nad wysokością pewnej cyfry nie można osiągnąć bezwzględnej większości głosów, wówczas głosy, oddane na cyfrę najniekorzystniejszą dla płatnika, należy doliczać do głosów, które padły na najbliższe korzystniejsze dla płatnika cyfry, tak długo, aż osiągnie się bezwzględną większość.

Art. 36. § 1. Członek (zastępca członka) powinien opuścić posiedzenie komisji lub sekcji na czas narady i powzięcia uchwały, gdy na posiedzeniu jest rozpatrywana sprawa opodatkowania jego samego lub osoby, z którą pozostaje w stosunku małżeństwa, pokrewieństwa lub powinowactwa w linji prostej, a w linji bocznej do drugiego stopnia, lub też w stosunku opieki lub przysposobienia, jak również, jeżeli rozpatrywana jest sprawa jego pracodawcy lub pracownika, albo kogokolwiek, którego jest prawnym zastępcą lub pełnomocnikiem, wreszcie, jeżeli jest współwłaścicielem lub udziałowcem przedsiębiorstwa, dla którego komisja lub sekcja określa podatek.

§ 2. Gdy wymienione w poprzednim paragrafie przeszkody dotyczą przewodniczącego, wówczas powinien on oddać przewodnictwo obrad swemu zastępcy, zastępca zaś — innemu urzędnikowi, wyzna-

czonemu przez przewodniczącego komisji odwoławczej.

Art. 37. Z obrad i uchwał komisji i sekcji sporządza się protokóły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej 2 członków obecnych na posiedzeniu.

DZIAŁ V.
ORZECZENIA I POSTANOWIENIA.

Art. 38. Władze skarbowe wydają orzeczenia i postanowienia.

Art. 39. § 1. Orzeczeniem jest akt władzy skarbowej, wydany w toku postępowania wymiarowego i odwoławczego, mocą którego nakłada się, zmniejsza lub uchyla podatek, grzywnę lub karę porządkową.

§ 2. Wszelkie inne akty są postanowieniami.

Art. 40. O ile poszczególne przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanowią, każde orzeczenie i postanowienie powinno zawierać nazwę władzy, wymienienie osoby, do której jest skierowane, datę, osnowę, powołanie się na podstawę prawną, podpis lub pieczęć władzy i pouczenie co do terminu i trybu zaskarżenia.

Art. 41. Jeżeli władza błędnie objaśni płatnika bądź co do terminu wniesienia odwołania lub zażalenia, bądź co do dalszego toku instancji, to objaśnienie takie nie może pociągnąć ujemnych skutków dla płatnika w razie zastosowania się do takiego objaśnienia. Odwołanie lub zażalenie, wniesione w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu ustawowego, uważa się za wniesione w terminie, jeżeli zaś błędnie objaśniono płatnika co do toku instancji, albo jeżeli wogóle nie objaśniono płatnika o przysługującem mu prawie wniesienia odwołania lub zażalenia, może on w ciągu 14 dni po doręczeniu orzeczenia żądać od władzy takiego objaśnienia. Wówczas termin do wniesienia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia następnego po otrzymaniu objaśnienia.

Art. 42. O ile przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanowią, orzeczenia lub postanowienia, przeciw którym nie jest dopuszczalne odwołanie lub zażalenie w toku instancji, są ostateczne. Orzeczenie lub postanowienie ma być podane pisemnie do wiadomości płatników; za zgodą płatnika może być ono również podane mu ustnie do wiadomości. Ustne zawiadomienie potwierdzi płatnik swoim podpisem i datą na akcie, zawierającym załatwienie.

DZIAŁ VI.
OBOWIĄZEK PODATKOWY.

Art. 43. Poszczególne ustawy podatkowe określają, kiedy powstaje obowiązek podatkowy i odpowiadające mu prawo Państwa do wymiaru podatku.

Art. 44. § 1. Jeżeli termin wykonania zobowiązania podatkowego nie jest ściśle określony w ustawie podatkowej, zobowiązanie podatkowe powstaje z chwilą ustalenia kwoty podatku przez właściwą władzę.

§ 2. Zobowiązanie podatkowe staje się wymagalnem z upływem terminu płatności, określonego w ustawie podatkowej lub ustalonego w myśl § 1.

§ 3. Zobowiązanie podatkowe obejmuje zarówno podatek i wszelkiego rodzaju dodatki do podatku, jak również należności uboczne, a mianowicie kary za zwłokę, odsetki za odroczenie i koszty przymusowego ściągnięcia.

Art. 45. Obowiązek podatkowy wygasa na skutek powstania okoliczności, określonych w poszczególnych ustawach podatkowych.

Art. 46. Zobowiązanie podatkowe wygasa przez: 1) zapłatę lub przymusowe ściągnięcie, 2) umorzenie, 3) przedawnienie.

DZIAŁ VII.
PŁATNICY I ICH ZASTĘPCY

Art. 47. Płatnikiem w rozumieniu niniejszej ordynacji jest każda osoba fizyczna, (spadek wakujący) lub prawna, podlegająca w myśl poszczególnych ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu.

Art. 48. Do działań w sprawach podatkowych, a w szczególności do składania zeznań, do udzielania wyjaśnień, odpowiedzi na zapytania i przedstawione wątpliwości, zdolni są płatnicy, którzy w myśl przepisów prawa cywilnego posiadają zdolność do działań prawnych.

Art. 49. § 1. Imieniem płatników, nie mających zdolności do działań prawnych, działają ich zastępcy prawni.

§ 2. Imieniem osób prawnych, spółek jawnych, handlowych i komandytowych, działają osoby, uprawnione do zastępstwa z mocy statutu, aktu fundacyjnego, umowy spółki i t. p.

§ 3. Imieniem spadków wakujących działają osoby, sprawujące zarząd majątku masy spadkowej.

§ 4. Jeżeli nie jest pewne, kto jest upoważniony do występowania w imieniu spadku lub innego pozostałego majątku, to na wniosek właściwej władzy skarbowej sąd wyznaczy kuratora.

§ 5. Co do płatników nieobecnych lub niezdolnych do działań prawnych, a nie mających zastępcy prawnego, może właściwa władza skarbowa wystąpić do sądu z wnioskiem o wyznaczenie takiego zastępcy.

Art. 50. § 1. Płatnik może ustanowić pełnomocnika.

§ 2. Pełnomocnictwo powinno być udzielone na piśmie, przyczem władza skarbowa może żądać uwierzytelnienia podpisu na pełnomocnictwie z wyjątkiem przypadków, gdy pełnomocnikiem jest adwokat.

Art. 51. § 1. Płatnicy, przebywający stale zagranicą, obowiązani są wyznaczyć pełnomocnika, mieszkającego w kraju.

§ 2. Jeżeli siedziba zarządu przedsiębiorstwa wykonywanego w kraju znajduje się zagranicą, zarząd przedsiębiorstwa powinien ustanowić pełnomocnika, mieszkającego w kraju stale.

§ 3. O ustanowieniu pełnomocnika należy zawiadomić właściwą władzę skarbową.

§ 4. Nieustanowienie pełnomocnika uprawnia właściwe władze skarbowe do zastosowania postanowień art. 49 § 5.

Art. 52. Przepisy, dotyczące płatników, odnoszą się odpowiednio do ich prawnych zastępców, pełnomocników, zarządców masy spadkowej i kuratorów.

CZĘŚĆ II.
POSTĘPOWANIE PRZY WYMIARZE PODATKÓW.

DZIAŁ I.
POSTĘPOWANIE PRZYGOTOWAWCZE.

Rozdział I.
Zbieranie danych ewidencyjnych.

Art. 53. § 1. Zarządy gmin wiejskich obowiązane są do sporządzania i dostarczania właściwym władzom skarbowym na ich żądanie wykazów, obejmujących wszystkie osoby, które na terenie gminy:

a) posiadają nieruchomości gruntowe,
b) posiadają nieruchomości budynkowe, wynajmowane lub odstępowane sposobem darmym osobom trzecim, lub zajmowane w całości lub też częściowo przez właścicieli, z wyłączeniem budynków, wchodzących w skład gospodarstw rolnych,
c) posiadają budynki o charakterze dochodowym lub zarobkowym, a nie związane z produkcją rolną, zarówno domy mieszkalne, jak i budowle, przeznaczone na pomieszczenie zakładów przemysłowych i handlowych,
d) posiadają przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe,
e) wykonywają zajęcia zawodowe i wszelkie inne zatrudnienia o celach zarobkowych.

§ 2. W wykazie nieruchomości gruntowych należy wskazać ich obszar i rodzaj użytkowania.

Art. 54. Zarządy gmin miejskich są obowiązane do sporządzania i dostarczania właściwym władzom skarbowym na ich żądanie wykazów nieruchomości budynkowych, położonych na terenie miast, z podaniem roku ich wybudowania, jeśli budowa została ukończona po dniu 31 grudnia 1921 r., oraz wykazów placów budowlanych, nadających się pod budowę, a nie zabudowanych lub niedostatecznie zabudowanych.

Art. 55. W przypadkach scalenia gruntów, należących do podatkowych jednostek zbiorowych, właściwa władza powiatowa administracji ogólnej powinna donieść o tem urzędowi skarbowemu w terminie 30 dni po uprawomocnieniu się orzeczenia, zatwierdzającego scalenie. Nadto władza ta obowiązana jest przesłać właściwemu urzędowi skarbowemu w oryginałach lub odpisach wszelkie, wynikające ze scalenia dokumenty, związane z obszarem i klasyfikacją scalonych przestrzeni.

Art. 56. § 1. Urzędy wojewódzkie obowiązane są do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku o zarejestrowanych i wykreślonych u nich osobach, uprawiających wolne zawody (lekarzy, inżynierów, mierniczych, dentystów i t. p.).

§ 2. Władze przemysłowe I instancji obowiązane są zawiadamiać właściwe władze skarbowe o wydanych przez nie kartach rzemieślniczych.

Art. 57. § 1. Sądy obowiązane są do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku o nowozarejestrowanych biegłych, tłumaczach przysięgłych, notarjuszach, pisarzach hipotecznych i komornikach oraz do zawiadamiania właściwych władz skarbowych w ciągu 7 dni po dokonaniu rejestracji o pierwszym wpisie nowych firm do rejestru handlowego i zmianach, wprowadzonych do rejestru firm już zarejestrowanych.

§ 2. Rady adwokackie obowiązane są w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku zawiadamiać władze skarbowe o wszelkich zmianach, zachodzących w liście adwokatów.

Art. 58. § 1. Właściciele nieruchomości budynkowych i placów budowlanych, położonych na terenie miast, miasteczek i osad, obowiązani są do sporządzenia i dostarczenia właściwym władzom skarbowym w terminie do 15 stycznia każdego roku według stanu z końcem roku poprzedniego wykazów, obejmujących wyszczególnienie:

1) wszystkich lokali, znajdujących się w ich nieruchomościach, tak mieszkalnych, jak i handlowych, lub przemysłowych, z podaniem ilości pomieszczeń, charakteru ich użytkowania, oraz kwoty otrzymanego rocznego czynszu dzierżawnego lub rocznej wartości czynszowej;
2) wszystkich najemców mieszkań oraz członków ich rodzin, mających samoistny dochód, podnajemców oraz osób, które, znajdując się w stosunku służbowym do najemców lub podnajemców, u nich zamieszkują (służba domowa, bony, subjekci i t. p.);
3) wszystkich osób, pozostających na utrzymaniu najemców i podnajemców, z podaniem ich wieku i stopnia pokrewieństwa;
4) placów budowlanych z danemi potrzebnemi do wymiaru podatku od nieruchomości lub od placów budowlanych.

§ 2. Do udzielenia właścicielom nieruchomości budynkowych danych, przewidzianych w § 1 pkt. 1, 2 i 3, obowiązani są najemcy i podnajemcy w terminie do dnia 1 stycznia każdego roku.

Art. 59. Minister Skarbu może obowiązki, przewidziane w niniejszym rozdziale, rozszerzyć (art. 53 — 57) oraz zawiesić lub ograniczyć (art. 53—58). Rozszerzenie obowiązków, przewidzianych w art. 53 — 56 następuje w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Rozdział II.
Obowiązki urzędów, płatników i osób trzecich w postępowaniu przygotowawczem.

Art. 60. § 1. Wszystkie władze, urzędy i przedsiębiorstwa tak państwowe, jak i samorządowe, oraz ich organa wykonawcze, jak również instytucje kredytowe (banki), przedsiębiorstwa komunikacyjne, kolei żelaznej, żeglugi, przewozowe, ubezpieczeniowe i ekspedycyjne, domy składowe oraz wszelkie przedsiębiorstwa handlowe, przemysłowe i inne na zysk obliczone, wreszcie osoby, wykonywające zajęcia przemysłowe i samodzielne wolne zajęcia zawodowe, a także notarjusze, obowiązani są na

pisemne żądanie władz skarbowych udzielać bezpłatnie wszelkich posiadanych przez nie danych i informacyj, potrzebnych do wymiaru podatków.

§ 2. W razie rzeczywistej trudności w dostarczaniu wspomnianych danych i informacyj, powinny wyżej wymienione instytucje, przedsiębiorstwa i osoby zezwalać organom władz skarbowych na przeglądanie wszelkiego rodzaju aktów, ksiąg, dokumentów i innych zapisków, jak również na sporządzanie z nich odpowiednich odpisów i wyciągów, potrzebnych do wymiaru podatków.

§ 3. Żądanie udzielania informacyj, jak i badania ksiąg w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych i lokacyjnych w instytucjach kredytowych może jedynie nastąpić w przypadkach wyjątkowych na pisemne zarządzenie Ministra Skarbu, dotyczące poszczególnego wkładcy.

§ 4. Materjał, uzyskany w powyższy sposób, władze skarbowe powinny zużytkować z całkowitem zachowaniem tajemnicy.

Art. 61. Urzędy państwowe i samorządowe oraz te instytucje publiczne i zrzeszenia, które korzystają z gwarancyj, z kredytów lub subwencyj państwowych, są obowiązane przesyłać właściwym izbom skarbowym wiadomości o zawarciu umów o dokonaniu robót i dostaw, tudzież umów o dzierżawę, prawa poboru specjalnych opłat, a to najpóźniej w ciągu 7 dni po zawarciu umowy.

Art. 62. Każdy nabywca prawa własności lub użytkowania nieruchomości gruntowej powinien zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową.

Art. 63. Właściciel lub użytkownik gruntów powinien zawiadomić właściwą władzę skarbową o wszelkich zmianach, zaszłych w sposobie użytkowania posiadłości rolnej zarówno z woli właściciela lub użytkownika, jak i z przyczyn od nich niezależnych.

Art. 64. Każdy nabywca prawa własności lub użytkowania nieruchomości budynkowej, podlegającej opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości, powinien zawiadomić o tem nabyciu właściwą władzę skarbową.

Art. 65. Właściciele nieruchomości budynkowych powinni zawiadomić właściwą władzę skarbową o zmianach w wysokości czynszu dzierżawnego.

Art. 66. § 1. Właściciele nieruchomości budynkowych, podlegających podatkowi od lokali, powinni zawiadomić właściwą władzę skarbową o wszystkich zmianach, zaszłych w osobach najemców poszczególnych lokali, oraz o wszystkich innych zmianach, mających wpływ na wysokość podatku od lokali.

§ 2. Przepis powyższy stosuje się odpowiednio do właścicieli placów, podlegających podatkowi od placów budowlanych.

Art. 67. Zawiadomienia, o których mowa w art. 62 — 66, należy uskutecznić najpóźniej w terminie do dnia 15 stycznia roku następnego, w którym te zmiany zaszły.

Art. 68. § 1. Kto zakłada lub obejmuje przedsiębiorstwo lub skład, podlegające opodatkowaniu, powinien przed rozpoczęciem działalności zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową.

§ 2. Kto zamierza rozpocząć zajęcie, podlegające opodatkowaniu, powinien przed jego rozpoczęciem zawiadomić o tem właściwą władzę skarbową.

Rozdział III.
Świadkowie i biegli.

Art. 69. W sprawach podatkowych każda osoba, wezwana przez władze skarbowe, obowiązana jest udzielać wyjaśnień, zeznawać jako świadek lub biegły, przedstawiać do przejrzenia księgi, zapiski, notatki i inne dokumenty o charakterze handlowym, będące w jej posiadaniu, oraz zezwalać na sporządzanie z nich wyciągów i odpisów.

Art. 70. § 1. Świadek i biegły może odmówić zeznania, jeżeli w stosunku do płatnika, co do którego władza skarbowa żąda informacji lub zeznania, pozostaje w stosunku:

1) małżeństwa,
2) pokrewieństwa lub powinowactwa w linji prostej, a w linji bocznej do drugiego stopnia,
3) przysposobienia.

Od powyższego obowiązku mogą uchylić się także osoby:

1) które przez swe zeznanie lub informacje mogą spowodować wszczęcie przeciw sobie lub osobom, wymienionym w ustępie 1, postępowania karno-sądowego, karno-skarbowego lub karno-administracyjnego,
2) duchowni prawnie uznanych wyznań, odnośnie do tego, co im powierzono pod tajemnicą duchowną,
3) lekarze i personel u tychże zawodowo zatrudniony, co do szczegółów, które doszły do ich wiadomości w związku z wykonywaniem zawodu lekarskiego,
4) adwokaci i obrońcy sądowi co do danych i okoliczności, powierzonych im z powodu wykonywania zawodu.

§ 2. Minister Skarbu może w drodze rozporządzeń zwolnić od obowiązku składania zeznań inne osoby, poza wymienionemi w § 1.

Art. 71. Przed przesłuchaniem świadka i biegłego władza powinna uprzedzić go o grożącej mu odpowiedzialności za fałszywe zeznanie.

Art. 72. § 1. Świadkowie i biegli, wzywani w sprawach podatkowych, mają prawo do wynagrodzenia według norm, ustalonych przez Ministra Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 2. Żądania świadków i biegłych o przyznanie wynagrodzenia powinny być zgłoszone na piśmie pod rygorem utraty roszczenia.

§ 3. Płatnik obowiązany jest pokryć koszty świadków i biegłych, którzy mają być przesłuchani na jego wniosek, i odpowiednią kwotę wpłacić w wyznaczonym mu przez władzę skarbową terminie, w przeciwnym razie należy odstąpić od przeprowadzenia dowodu.

Art. 73. § 1. Władze skarbowe mają prawo żądać przesłuchania pod przysięgą świadków i biegłych na określone okoliczności faktyczne, lub na określone pytania, służące do wyświetlenia stanu sprawy. To samo prawo służy płatnikowi. Przesłu-

chanie przeprowadza na wniosek właściwej władzy skarbowej sąd grodzki, w którego okręgu mieszka osoba, mająca być przesłuchaną pod przysięgą. Płatnika należy zawiadomić o terminie przesłuchania pod przysięgą świadków i biegłych w jego sprawie w sądzie. Płatnikowi, względnie jego pełnomocnikowi, wolno stawiać pytania świadkom i biegłym w przedmiocie przesłuchania.

§ 2. Osoby, które mają prawo odmówić udzielenia zeznań i wyjaśnień (art. 70), mają również prawo uchylić się od złożenia przysięgi.

DZIAŁ II.
POSTĘPOWANIE WYMIAROWE.

Rozdział I.
Obowiązki i uprawnienia władz i płatników w toku postępowania wymiarowego.

Oddział I.
Zeznania.

Art. 74. § 1. Płatnicy mają obowiązek składania deklaracyj przy nabywaniu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

§ 2. Zeznania do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i dochodowego obowiązane są składać te kategorje płatników, które określa Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

§ 3. Wszystkim płatnikom, nie objętym § 2, przysługuje prawo składania zeznań do wymiaru podatku przemysłowego od obrotu i podatku dochodowego. Do zeznań tych będą miały zastosowanie wszystkie przepisy niniejszej ustawy, odnoszące się do zeznań, objętych § 2.

Art. 75. Do składania zeznań dla wymiaru podatku przemysłowego (od obrotu) i podatku dochodowego wyznacza się następujące terminy:

a) dla osób fizycznych i spadków wakujących 1 marca każdego roku,

b) dla osób prawnych — 1 czerwca każdego roku.

Oddział II.
Opracowanie materjału wymiarowego.

Art. 76. § 1. Zeznania płatników powinny być przez władze wymiarowe zbadane i porównane z posiadanemi materjałami.

§ 2. Władze wymiarowe mają obowiązek oparcia wymiaru na materjale faktycznym. Władze, do których należy wymiar podatku, mają prawo:

a) przesłuchiwać świadków i biegłych,

b) wzywać płatnika celem przesłuchania, lub inne osoby celem otrzymania wyjaśnień,

c) wzywać płatnika do wykazania jego przychodów, rozchodów, majątku, dochodu i obrotu, wogóle do udzielania wszelkich wyjaśnień i dowodów,

d) przeprowadzać oględziny lokalne i lustracje przedsiębiorstw,

e) badać księgi handlowe, gospodarcze, zapiski i inne dokumenty płatnika lub innych osób.

§ 3. Biegłych powołuje się z list, przedstawionych władzom skarbowym przez instytucje samorządu gospodarczego i zawodowego.

§ 4. Zeznania, opinje, wyjaśnienia świadków, biegłych, płatników lub innych osób powinny być sporządzane protokólarnie lub składane na piśmie i dołączane do właściwych akt wymiarowych. Również wyniki badania ksiąg handlowych, gospodarczych, zapisków i t. p., jak i wyniki oględzin lokalnych powinny być ujęte protokólarnie i dołączane do właściwych akt.

§ 5. Na podstawie tak zebranego materjału faktycznego władza wymiarowa ustala podstawy wymiaru podatku zarówno dla płatników, którzy złożyli zeznania, jak i dla płatników, którzy zeznań nie złożyli.

Oddział III.
Ocena zeznań, składanych przez płatników.

Art. 77. § 1. W razie wątpliwości co do dokładności lub prawdziwości zeznania, opartego na księgach, lub w razie niewykazania w zeznaniach wszystkich źródeł podlegających opodatkowaniu, władza wymiarowa obowiązana jest wezwać płatnika do uzupełnienia, wyjaśnienia lub sprostowania zeznania, wyznaczając odpowiedni termin oraz wskazując konkretne okoliczności, dla których podaje się w wątpliwość zeznanie.

§ 2. Obowiązek władzy wymiarowej do wezwania o usunięcie wątpliwości dotyczy tych przypadków, gdy płatnicy prowadzą księgi handlowe lub gospodarcze i złożyli w terminie zeznanie, a wątpliwość obejmuje okoliczności istotne dla wymiaru lub gdy wymiar dotyczyć będzie nowego, nie objętego zeznaniem źródła, podlegającego opodatkowaniu.

Art. 78. § 1. Wyjaśnienia płatnika, złożone w odpowiedzi na przedstawione mu wątpliwości, oraz zaofiarowane przezeń dowody powinny być zbadane i należycie ocenione.

§ 2. Przeprowadzenie zaofiarowanego przez płatnika dowodu może być zaniechane, gdy objęte tym dowodem fakty władza uznaje za prawdziwe lub gdy środek dowodowy oczywiście nie nadaje się do stwierdzenia spornej okoliczności.

Art. 79. § 1. Jeżeli płatnik, prowadzący księgi handlowe lub gospodarcze, nie złożył zeznania lub wyjaśnienia w przepisanym terminie, władza może z urzędu ustalić dane faktyczne do wymiaru na podstawie materjału, jakim rozporządza.

§ 2. Postanowienie poprzedniego paragrafu ma odpowiednie zastosowanie do tych płatników, którzy nie złożyli w przepisanym terminie odpowiedzi na wezwanie o wyjaśnienie lub uzupełnienie zeznania, w którem nie wykazali wszystkich źródeł, podlegających opodatkowaniu.

Oddział IV.
Wezwania.

Art. 80. § 1. Władza skarbowa ma prawo wzywać osoby do złożenia potrzebnych wyjaśnień bądź osobiście w urzędzie, bądź pisemnie lub do udziału w czynnościach władzy.

§ 2. Wezwanie powinno być opatrzone podpisem urzędnika władzy wzywającej.

§ 3. W wezwaniu należy wskazać:

a) imię, nazwisko i adres wezwanego,

b) w jakiej sprawie i w jakim charakterze go się wzywa,
c) nazwę i adres władzy wzywającej,
d) czy wezwany ma się stawić osobiście, czy może złożyć wyjaśnienie na piśmie, czy też może przysłać zamiast siebie pełnomocnika,
e) wyznaczyć odpowiedni termin, w ciągu którego powyższe żądanie władzy ma być spełnione, albo też wskazać ściśle dzień, godzinę i miejsce stawiennictwa wezwanego lub pełnomocnika,
f) podać skutki prawne niezastosowania się do wezwania.

Oddział V.

Oględziny lokalne i lustracje przedsiębiorstw.

Art. 81. § 1. Władze skarbowe, zaopatrzone w specjalne pełnomocnictwa, mają prawo dokonywania oględzin lokalnych i wszelkich budynków, lokali, gruntów, przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, pomieszczeń handlowych, przemysłowych, rzemieślniczych i t. p.

§ 2. Oględzin mieszkań prywatnych można dokonać tylko za zgodą właściciela mieszkania.

§ 3. Oględzin przedsiębiorstw, znajdujących się w obrębie stacyj kolejowych, portów państwowych lub zabudowań wojskowych, dokonać można jedynie za zezwoleniem właściwej władzy kolejowej, portowej lub wojskowej.

Art. 82. § 1. Po upływie terminu, wyznaczonego do nabywania świadectw przemysłowych, władze skarbowe sprawdzają, czy wszystkie przedsiębiorstwa posiadają właściwe świadectwa przemysłowe.

§ 2. Nadto w ciągu całego roku władze skarbowe dokonywają lustracyj przedsiębiorstw celem zebrania danych, niezbędnych do ustalenia podstaw wymiaru.

§ 3. Płatnicy są obowiązani okazywać organom lustrującym księgi handlowe, tudzież wszelkie inne zapiski, posiadające znaczenie dla wymiaru podatków.

§ 4. Policja państwowa jest obowiązana do udzielania dokonywającym lustracji urzędnikom skarbowym niezbędnej asysty.

Art. 83. W razie powzięcia wiadomości o potajemnem prowadzeniu handlu lub przemysłu w lokalach, nie posiadających charakteru zakładów handlowych i przemysłowych lub gospodarczych, albo o przechowywaniu w tych lokalach ksiąg handlowych lub innych dowodów, mogących mieć wpływ na wymiar podatków, dokonywającym lustracji urzędnikom służy prawo do oględzin i zbadania tych lokali w trybie, przepisanym ustawą z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. Nr. 5, poz. 37).

Art. 84. § 1. Oględziny lokalne i lustracje należy zasadniczo przeprowadzać w dni powszednie podczas godzin pracy, przyczem o ile możności w sposób, nie tamujący ruchu przedsiębiorstwa.

§ 2. Oględzin i lustracji dokonywać należy w obecności płatnika, osoby jego zastępującej lub przez niego zatrudnionej, a w razie nieobecności tych osób — przybranego świadka.

Art. 85. Do przeprowadzenia oględzin może władza z urzędu lub na wniosek płatnika powołać biegłych.

Oddział VI.

Księgi handlowe i gospodarcze.

Art. 86. Księgi, prowadzone prawidłowo i rzetelnie, stanowią podstawę dla wymiaru podatków.

Art. 87. § 1. Za prawidłowe uważa się księgi, prowadzone w myśl przepisów obowiązującego kodeksu handlowego oraz zasad księgowości i zwyczajów handlowych.

§ 2. Za prawidłowe w rozumieniu § 1 uważa się również uproszczone księgi handlowe i gospodarcze, prowadzone według zasad, które ustala Minister Skarbu po zasięgnięciu opinji samorządu gospodarczego.

Art. 88. Za rzetelne uważa się księgi, prowadzone zgodnie z rzeczywistością.

Art. 89. Płatnicy, prowadzący księgi, powinni przy składaniu zeznań przedstawiać zamknięcia roczne, a osoby prawne — nadto odpisy protokółów walnych zebrań, zatwierdzających zamknięcia roczne, tudzież odpis aktu organu rewizyjnego. Niezależnie od tego obowiązku powinni oni na żądanie władz przedstawiać odpisy i wyciągi z ksiąg, odpisy rachunków i specyfikacje tychże oraz inne dokumenty i wszelkie dane i wyjaśnienia.

Art. 90. Badanie (rewizję) ksiąg należy przeprowadzać na mocy pisemnego upoważnienia, wydanego rewidującym przez właściwe władze skarbowe.

Art. 91. § 1. Badanie (rewizja) powinno być dokonywane w zasadzie w godzinach urzędowych i w czasie dla płatnika najodpowiedniejszym i w obecności płatnika lub zastępującej go osoby.

§ 2. Badanie (rewizję) przeprowadza się zasadniczo u płatnika lub w wyjątkowych przypadkach w lokalu urzędu.

Art. 92. § 1. O wyniku badania rewidujący sporządza protokół, który zostaje podpisany przez niego i przez płatnika lub jego przedstawiciela.

§ 2. Płatnik, nie godzący się z ustaleniami, zawartemi w protokóle, może złożyć swe oświadczenie bądź niezwłocznie w protokóle, bądź w terminie 14-dniowym po spisaniu protokółu.

§ 3. Na żądanie płatnika należy mu wydać odpis protokółu badania ksiąg w terminie dni 7.

Art. 93. Ocena mocy dowodowej ksiąg (art. 87 i 88) oraz zebranych w wyniku badania materjałów należy do organów wymiarowych.

Art. 94. Jeżeli na poparcie zeznania, złożonego w terminie, płatnik wyraził gotowość przedstawienia ksiąg, to władza wymiarowa nie może ustalić podstaw wymiaru odmiennie, aniżeli to wynika z tych ksiąg, o ile one nie zostały uznane za nieprawidłowe lub za nierzetelne.

Art. 95. O nieprzyjęciu ksiąg za podstawę przy wymiarze podatku należy zawiadomić płatnika jednocześnie z doręczeniem nakazu płatniczego.

W zawiadomieniu tem należy wyszczególnić materjalne i formalne zarzuty, uzasadniające nieprzyjęcie ksiąg.

Rozdział II.

Ustalenie podstaw wymiaru i obliczenie podatku.

Art. 96. § 1. Władza wymiarowa obowiązana jest ustalić podstawę wymiaru dla każdego płatnika w czasie właściwym do wymiaru, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności, mające znaczenie dla wymiaru podatku.

§ 2. Na zasadzie ustalonych w ten sposób podstaw wymiaru władza wymiarowa oblicza podatek w myśl odpowiednich ustaw podatkowych.

Art. 97. Sposób ustalenia podstaw wymiaru oraz obliczenie podatku gruntowego dla podatkowych jednostek zbiorowych w województwach środkowych i wschodnich określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzeń.

Art. 98. § 1. Jeżeli przy wymiarze podatku dochodowego władza wymiarowa dojdzie do przekonania, że zebrany przez nią materjał faktyczny nie wystarcza do obliczenia ogólnego dochodu, podlegającego opodatkowaniu, może ustalić dochód płatnika na podstawie zewnętrznych znamion, świadczących o jego położeniu ekonomicznem. Przy tej ocenie powinny być brane pod uwagę w szczególności jego wydatki domowe i osobiste oraz stosunek ich do jego znanych źródeł dochodu.

§ 2. Znamiona zewnętrzne powinny być szczegółowo przytoczone w orzeczeniu władzy wymiarowej.

Art. 99. § 1. W przypadku, gdy pobór podatku odbywa się przez potrącenie z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, z tantjem, od kapitałów i rent lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, wymiaru podatku nie dokonywa się.

§ 2. Wyjątek zachodzi wówczas, gdy obowiązany do potrącenia lub zainkasowania podatku albo nie wpłacił podatku wcale, albo wpłacił za mało. W tych przypadkach właściwa władza skarbowa uskutecznia wymiar podatku.

§ 3. Przepis § 2 stosuje się również w tych przypadkach, gdy płatnik, podlegający obowiązkowi uiszczenia podatku dochodowego od uposażeń służbowych, pobieranych u różnych służbodawców, nie wpłacił podatku wcale, lub wpłacił za mało.

§ 4. Dla stwierdzenia prawidłowości oraz terminowości potrącenia lub inkasowania (§ 1 — 3) władze skarbowe mogą wykonywać kontrolę przez delegowanych w tym celu urzędników do wszystkich władz, urzędów, instytucyj oraz osób, obowiązanych do dokonywania potrąceń lub inkasowań.

Art. 100. Terminy ukończenia wymiarów określa Minister Skarbu.

Rozdział III.

Nakazy płatnicze.

Art. 101. Po uskutecznieniu wymiaru należy powiadomić płatnika o wymierzonym mu podatku zapomocą orzeczenia w formie nakazu płatniczego, który powinien zawierać:

1) imię, nazwisko i adres płatnika,
2) powołanie się na podstawę prawną,
3) podstawę wymiaru podatku,
4) wysokość podatku,
5) termin płatności podatku,
6) skutki zwłoki w zapłacie,
7) pouczenie o środkach odwoławczych,
8) datę,
9) podpis lub pieczęć władzy.

Art. 102. Jeden nakaz płatniczy może jednocześnie obejmować wymiary kilku podatków.

Rozdział IV.

Płatność podatku, zaliczki.

Art. 103. § 1. Wymierzone podatki wraz z dodatkami oraz zaliczki na poczet tychże podatków, które w myśl ustaw podatkowych mają być wpłacane przed wymiarem podatku, płatne są w terminach, oznaczonych w ustawach podatkowych.

§ 2. Płatnik, posiadający wobec Skarbu wierzytelność bezsporną i wymagalną, a wynikającą ze stosunków prywatno-prawnych, może wierzytelnością tą zapłacić przypadający od niego podatek.

§ 3. Jeżeli termin płatności jest w ustawie kalendarzowo określony, a płatność jest zależną od uprzedniego zawiadomienia płatnika zapomocą nakazu płatniczego lub innego wezwania, nakazy powinny być, o ile poszczególne ustawy inaczej nie stanowią, doręczone przynajmniej na 14 dni przed upływem ustawowego terminu płatności, w przeciwnym razie termin płatności upływa dopiero z 14 dniem po doręczeniu nakazu lub wezwania.

§ 4. Minister Skarbu ma prawo przesuwania terminów płatności podatków.

Rozdział V.

Dodatkowe wymiary.

Art. 104. § 1. Płatników podatków, wymienionych w art. 1, których przy wymiarze podatku opuszczono, lub niewłaściwie uwolniono, albo co do których wymiar wskutek później ujawnionych konkretnych okoliczności faktycznych okaże się za niski, pociąga się do podatku dodatkowo za cały czas ubiegły.

§ 2. W podatku gruntowym za później ujawnione konkretne okoliczności faktyczne nie uważa się sprostowań, wynikłych na skutek klasyfikacji gruntów i zmian w pomiarach gruntów, dokonanych ponownie przez urzędy państwowe lub przez instytucje kredytu długoterminowego oraz przez mierniczych, których określa Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w drodze rozporządzeń.

Rozdział VI.

Przedawnienie prawa do wymiaru.

Art. 105. Prawo do uskutecznienia wymiaru podatku przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Art. 106. Przedawnienie prawa do wymiaru podatku rozciąga się również na dodatki, przypadające na rzecz związków samorządowych.

Art. 107. § 1. Przedawnienie prawa do wymiaru podatku przerywa się przez wszelkiego rodzaju postanowienia, wydane celem uskutecznienia wymiaru podatku, a podane do wiadomości płatnika.

§ 2. Przedawnienie prawa wymiaru następuje jednak bezwzględnie, jeżeli władza wymiarowa w przeciągu 10 lat od upływu roku kalendarzowego, w którym powstał obowiązek podatkowy, nie doręczyła płatnikowi nakazu płatniczego.

DZIAŁ III.
POSTĘPOWANIE ODWOŁAWCZE.

Rozdział I.
Udzielanie podstaw wymiaru.

Art. 108. § 1. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania władze skarbowe są obowiązane do udzielenia zgłaszającym się płatnikom lub ich pełnomocnikom ustnych informacyj o podstawach wymiaru.

§ 2. Władze skarbowe obowiązane są na prośbę pisemną płatnika udzielić mu na jego koszt— w terminie 7 dni od dnia wniesienia prośby — uzasadnienia wymiaru na piśmie.

§ 3. Wniesienie prośby o wydanie uzasadnienia wymiaru przerywa bieg terminu odwoławczego do dnia, w którym uzasadnienie zostanie doręczone.

Rozdział II.
Wnoszenie odwołań i zażaleń.

Art. 109. § 1. Od wszelkich orzeczeń władz wymiarowych mogą być wnoszone odwołania do władzy odwoławczej, która rozstrzyga ostatecznie.

§ 2. Na postanowienia służy zażalenie do bezpośrednio przełożonej władzy skarbowej i tylko do jednej instancji.

Art. 110. § 1. Prawo do wniesienia odwołania lub zażalenia służy tej osobie, której orzeczenie lub postanowienie dotyczy.

§ 2. W przypadkach, gdy pobór podatku odbywa się przez potrącenia przez wypłacających lub przez inkasowanie na rzecz Skarbu Państwa należności podatkowych, prawo wniesienia odwołania przeciwko niesłusznemu potrąceniu lub zainkasowaniu podatku służy osobom, którym podatek potrącono lub od których podatek zainkasowano.

§ 3. W razie śmierci płatnika przed upływem ustawowego terminu do złożenia odwołania lub zażalenia, prawa te służą jego spadkobiercom w ciągu 60 dni po dniu śmierci płatnika lub w ciągu 30 dni po ustanowieniu zarządu majątku masy spadkowej lub kuratora (art. 49 § 3 i 4).

Art. 111. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku zapłacenia podatku w przepisanym terminie ani też prawa władzy do ściągnięcia wymierzonego podatku.

Art. 112. Odwołanie powinno zawierać:
a) imię, nazwisko i adres osoby, odwołującej się,
b) wskazanie, pod jakim względem uważa się orzeczenie za nieprawidłowe i żąda jego zmiany,
c) wskazanie konkretnych zarzutów przeciwko ustaleniom władzy wymiarowej,
d) wskazanie środków dowodowych, które dają możność stwierdzenia prawdziwości przytoczonych w odwołaniu twierdzeń,
e) podpis płatnika lub jego zastępcy.

Art. 113. § 1. Odwołanie składa się na piśmie za pośrednictwem tej władzy, która orzeczenie wydała.

§ 2. Pismo niezatytułowane lub nieprawidłowo zatytułowane ulega mimo to rozpoznaniu, o ile z jego treści wynika, że stanowi ono odwołanie przeciwko orzeczeniu władzy i że płatnik, uważając orzeczenie to za krzywdzące, żąda jego zmiany.

§ 3. Pismo, sporządzone wbrew art. 112, pozostawia się bez biegu. Jeśli pismo nie odpowiada warunkowi art. 112 pkt. b), c), d) i e), wzywa się płatnika do uzupełnienia braków w terminie 7-dniowym. Po bezskutecznym upływie tego terminu pismo zwraca się płatnikowi.

Rozdział III.
Prawa płatników w postępowaniu odwoławczem.

Art. 114. § 1. Na poparcie twierdzeń odwołania płatnicy mogą składać wszelkie dowody pisemne, powoływać na koszt własny świadków i biegłych, celem stwierdzenia ściśle określonych okoliczności, oraz przedstawiać do przejrzenia księgi handlowe, gospodarcze, zapiski, notatki, dokumenty, korespondencję i t. p.

§ 2. Płatnik jednak nie może powoływać się na dowody, których nie przedstawił, mimo iż był do tego obowiązany bądź z ustawy, bądź na wezwanie władzy skarbowej, z wyjątkiem przypadku, gdy usprawiedliwił niemożność przedstawienia tych dowodów w terminie, wskazanym przez władzę skarbową.

Art. 115. § 1. Gdy płatnik wyrazi życzenie złożenia ustnych wyjaśnień w celu uzasadnienia podniesionych w odwołaniu zarzutów (art. 8), należy go zawiadomić o terminie rozpoznania odwołania przynajmniej na 7 dni przed posiedzeniem komisji lub sekcji odwoławczej pod warunkiem, że przy wniesieniu odwołania uiści opłatę w wysokości ½% od kwoty spornego podatku, jednak nie mniej niż 2 złote i nie więcej niż 50 złotych.

§ 2. W razie całkowitego lub częściowego uwzględnienia odwołania opłata podlega zwrotowi.

Art. 116. § 1. Odwołanie może być cofnięte pisemnie lub ustnie przez oświadczenie do protokółu.

§ 2. Cofnięcie odwołania, przesłanego już do instancji odwoławczej, wymaga zgody instancji odwoławczej i ma moc z chwilą zawiadomienia płatnika o postanowieniu tej władzy, umarzającem postępowanie odwoławcze.

Rozdział IV.
Spóźnione odwołanie.

Art. 117. § 1. Odwołanie, wniesione po terminie bez uzasadnienia opóźnienia, władza wymiarowa pozostawia bez rozpatrzenia, zawiadamiając o tem płatnika.

§ 2. Przeciwko takiemu postanowieniu służy zażalenie do bezpośrednio wyższej instancji jedynie

w razie sporu co do tego, czy odwołanie wniesiono w terminie.

§ 3. Jeżeli płatnik w odwołaniu uzasadni przyczyny wniesienia odwołania po terminie, a wniesienie odwołania nastąpiło przed upływem dni 7 od ustania przeszkody, władza wymiarowa powinna rozpatrzeć merytorycznie (art. 118 § 1) takie spóźnione odwołanie lub przesłać je do rozstrzygnięcia bezpośrednio wyższej instancji, która decyduje ostatecznie, według swobodnego uznania, czy przekroczenie terminu do wniesienia odwołania nastąpiło z ważnych i nieuchronnych przyczyn.

Rozdział V.
Uprawnienia urzędów skarbowych do rozstrzygania odwołań.

Art. 118. § 1. Urzędom skarbowym służy prawo własną władzą rozstrzygać odwołania od wymiarów podatków w przypadkach, gdy w wyniku uznania odwołania w całości lub w części za zasadne zmniejszenie podatku nie przekroczy zł 300.

§ 2. Uprawnienie to nie dotyczy odwołań w sprawie świadectw przemysłowych.

§ 3. Od wydanego w myśl § 1 orzeczenia urzędu służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w ciągu 14 dni po otrzymaniu orzeczenia do władzy odwoławczej II instancji.

§ 4. Minister Skarbu może zmieniać granice uprawnień urzędów skarbowych w postępowaniu odwoławczem w odniesieniu do wszystkich lub niektórych tylko podatków oraz ustanawiać dla poszczególnych okręgów wymiarowych szerszy lub węższy zakres tych uprawnień.

Rozdział VI.
Obowiązki władzy wymiarowej w postępowaniu odwoławczem.

Art. 119. Władza wymiarowa bada konkretne zarzuty, podniesione w odwołaniu i ocenia przedstawione dowody, przesłuchuje powołanych przez płatnika na konkretne okoliczności świadków i biegłych, przeprowadza uzupełniające dochodzenia, jak również usuwa istotne wadliwości postępowania, następnie, o ile nie ma zastosowania przepis art. 118 § 1, przesyła odwołanie do instancji odwoławczej ze swoim wnioskiem, dołączając akta wymiarowe.

Rozdział VII.
Uprawnienia i obowiązki władzy odwoławczej.

Art. 120. Władza odwoławcza korzysta z tych samych praw, jakie służą władzy wymiarowej.

Art. 121. Jeżeli władza odwoławcza, rozpatrując odwołanie płatnika, stwierdzi na podstawie akt wymiarowych wadliwość postępowania wymiarowego, zwraca odwołanie władzy wymiarowej celem usunięcia braków postępowania wymiarowego.

Art. 122. § 1. Przy rozstrzyganiu odwołań władza odwoławcza nie jest związana ani orzeczeniem władzy wymiarowej, ani też wnioskiem tejże władzy (art. 119) i bądź odrzuca odwołanie, bądź zmienia zaskarżone orzeczenie. Jeżeli jednak władza odwoławcza przyjdzie do przekonania, że wymiar podatku uskuteczniono w kwocie za niskiej, wówczas, nie rozstrzygając ostatecznie odwołania, zwraca sprawę I instancji, celem dokonania uzupełniającego wymiaru podatku.

§ 2. W razie podwyższenia wymiaru należy sporządzić nowy nakaz płatniczy z wezwaniem do zapłaty różnicy podatku. Od nowego nakazu płatniczego służy płatnikowi prawo wniesienia odwołania w normalnym trybie. O ile odwołanie takie zostanie wniesione, należy je rozpatrzeć łącznie z pierwotnem odwołaniem. W przeciwnym razie należy rozpatrzeć pierwotne odwołanie.

Art. 123. W orzeczeniu, nie uwzględniającem całkowicie lub częściowo odwołania, powinna władza odwoławcza w odpowiedzi na konkretne zarzuty odwołania podać do wiadomości płatnika faktyczne i prawne motywy orzeczenia.

Rozdział VIII.
Skargi na orzeczenia.

Art. 124. § 1. Od orzeczenia komisji odwoławczej służy zarówno płatnikowi, jak i przewodniczącemu komisji odwoławczej, prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

§ 2. Na inne orzeczenia, wydane w II instancji, płatnik może wnieść skargę do Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

Rozdział IX.
Błędy rachunkowe, podwójne opodatkowanie.

Art. 125. § 1. Błędy rachunkowe mogą być każdego czasu prostowane przez władzę, która dopuściła się błędu. Wniesione przez płatnika zażalenia z powodu spostrzeżonych błędów rachunkowych załatwia we własnym zakresie działania ta władza, która dopuściła się błędu.

§ 2. Jeżeli omyłkowo ta sama osoba lub ten sam przedmiot opodatkowania został obciążony podwójnie tym samym podatkiem, władza skarbowa bezpośrednio wyższej instancji zarządza na wniosek władzy wymiarowej lub na prośbę płatnika odpisanie podatku nieprawidłowo wymierzonego.

W przypadku, gdy wymiar podwójny został dokonany przez władze wymiarowe, nie podlegające tej samej izbie skarbowej, orzeczenie wydaje Minister Skarbu.

DZIAŁ IV.
POSTĘPOWANIE SZCZEGÓLNE.

Rozdział I.
Wznowienie postępowania wymiarowego.

Art. 126. § 1. W sprawie, zakończonej prawomocnem orzeczeniem wymiarowem, wznowienie postępowania wymiarowego następuje w tych przypadkach, jeżeli orzeczenie wymiarowe zostało oparte na sfałszowanych dokumentach, fałszywem świadectwie, przekupstwie lub innym czynie karalnym, stwierdzonym prawomocnym wyrokiem sądowym.

§ 2. Wznowienie następuje na prośbę płatnika, wniesioną do władzy, która wydała orzeczenie wymiarowe w I instancji, w ciągu 14 dni po dniu, w którym płatnik powziął w sposób dający się udowodnić wiadomość o przyczynie, uzasadniającej wznowienie, a w każdym razie przed upływem lat

trzech od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wymiarowego.

Art. 127. O wznowieniu postępowania rozstrzyga ostatecznie władza, która w sprawie wydała orzeczenie w ostatniej instancji.

Art. 128. W przypadkach, wymienionych w art. 126, należy sprostować pierwotny wymiar i zawiadomić o tem płatnika.

Rozdział II.

Odroczenia, raty, umorzenia.

Art. 129. § 1. Władze skarbowe mogą na prośbę płatnika odroczyć lub rozłożyć na raty płatne należności podatkowe, oraz kary pieniężne i grzywny.

§ 2. Odroczenie terminu płatności lub rozłożenie na raty należności rozciąga się równocześnie na dodatki do podatków i należności uboczne.

§ 3. Kompetencje władz skarbowych oraz warunki do udzielania powyższych ulg określi Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 130. § 1. W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie przypadkach Minister Skarbu może zezwolić na umorzenie w całości lub części należności z tytułu podatków, kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kosztów egzekucyjnych.

§ 2. Minister Skarbu może zarządzić w przypadkach wydarzeń żywiołowych umorzenie pewnej należności podatkowej dla płatników określonego terytorjum, dotkniętego klęską.

§ 3. Umorzenie podatku w całości lub w części pociąga za sobą umorzenie w odpowiednim stosunku dodatków i należności ubocznych z wyjątkiem kosztów egzekucyjnych, których umorzenie może nastąpić tylko w drodze osobnego aktu.

§ 4. Ministrowi Skarbu służy prawo przeniesienia powyższych uprawnień na podległe mu władze skarbowe.

Rozdział III.

Nadpłaty i zwroty podatkowe.

Art. 131. § 1. Sumy, nadmiernie lub nienależnie wpłacone w podatkach, dodatkach, karach za zwłokę i odsetkach za odroczenie, grzywnach i karach pieniężnych i kosztach egzekucyjnych, powinny być zaliczone na poczet innych płatnych należności płatnika, a w ich braku—zwrócone w gotówce.

§ 2. Zaliczenie nadpłat na poczet innych płatnych należności przeprowadza się z urzędu lub na prośbę płatnika.

§ 3. Zarządzenie zwrotu w gotówce należy do zakresu działania władz skarbowych II instancji i następuje na prośbę płatnika.

§ 4. Podlegające zwrotowi lub zaliczeniu nadpłaty oprocentowuje się w stosunku 4 od sta rocznie, licząc od dnia wpłaty sumy, uznanej przez władzę skarbową lub w wyniku odwołania za niesłusznie pobraną.

Art. 132. Nie podlegają zwrotowi uiszczone dobrowolnie przez płatnika kwoty z tytułu świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych z wyjątkiem dobrowolnego wykupienia dwu lub więcej świadectw przemysłowych, albo kart rejestracyjnych na to samo przedsiębiorstwo lub oddzielnych składów.

DZIAŁ V.

ODPOWIEDZIALNOŚĆ ZA PODATEK.

Art. 133. Spadkobiercy odpowiadają za nieściągnięte należności podatkowe spadkodawcy i masy spadkowej, jak za zobowiązania, oparte na tytułach prywatno-prawnych, według przepisów prawa spadkowego.

Art. 134. § 1. Obejmujący majątek osoby prawnej odpowiada za nieściągnięte należności podatku dochodowego tej osoby.

§ 2. Członkowie rodziny odpowiadają za tę część należności podatku dochodowego, która przypada stosunkowo na ich dochód, opodatkowany łącznie z dochodem głowy rodziny, jeżeli należność podatkowa nie może być ściągnięta od płatnika.

§ 3. Małżonek, krewny do trzeciego stopnia i do tegoż stopnia powinowaty płatnika odpowiada za nieściągnięte od niego należności za podatek dochodowy, wymierzony od dochodu z tej nieruchomości gruntowej lub budynkowej, która przeszła następnie na własność lub użytkowanie małżonka, krewnego lub powinowatego.

Art. 135. Za podatek od lokali odpowiadają solidarnie z najemcą jego małżonek, wstępni, zstępni, przysposobieni i rodzeństwo, zamieszkali z nim stale razem w lokalu, będącym przedmiotem opodatkowania.

Art. 136. § 1. Nabywca nieruchomości obowiązany jest do zapłacenia należności podatku gruntowego, podatku od nieruchomości w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich oraz podatku od placów budowlanych z nabytej nieruchomości za czas przed jej nabyciem.

§ 2. Wysokość należności nie może być wyższa od podanej przez właściwą władzę skarbową na skutek prośby zainteresowanych płatników.

Art. 137. Odpowiedzialność, przewidziana w artykułach poprzedzających, rozciąga się również na dodatki do wymienionych w tych artykułach podatków i na wszelkie należności uboczne, a mianowicie koszty egzekucyjne, kary za zwłokę i odsetki za odroczenie.

Art. 138. Przepisów poprzedzających artykułów o odpowiedzialności nabywcy za należności podatkowe poprzednika nie stosuje się do nabywcy w trybie postępowania egzekucyjnego.

Art. 139. Należności z tytułu podatku gruntowego, podatku od nieruchomości w gminach miejskich i od niektórych budynków w gminach wiejskich, podatku od placów budowlanych oraz z tytułu dodatków do tych podatków służy pierwszeństwo zaspokojenia w kolejności, zastrzeżonej przepisami postępowania sądowego dla podatków i innych danin publicznych, należnych z nieruchomości.

Art. 140. Należnościom z tytułu podatku przemysłowego i dodatku do tego podatku służy prawo pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego, należącego do przedsiębiorstwa, obłożone-

go tym podatkiem. Minister Skarbu określa drogą rozporządzeń, jaki majątek ruchomy należy uważać za należący do przedsiębiorstwa. Pierwszeństwo to służy w kolejności, zastrzeżonej przepisami postępowania sądowego dla podatków i innych danin publicznych, należnych z ruchomości.

CZĘŚĆ III.
PRZEPISY PORZĄDKOWE.

DZIAŁ I.
PODANIA I INNE PISMA.

Art. 141. Podaniem w rozumieniu przepisów niniejszego działu ordynacji jest każde pismo, wniesione przez płatnika do władz skarbowych, jak to: zeznanie, deklaracja, prośba, zażalenie i t. p.

Art. 142. Bliższe postanowienia, dotyczące formy i sposobu wnoszenia podań, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

Art. 143. Wzory zeznań, rodzaj załączników, wykazów, deklaracyi, protokółów i innych formularzy, o których mowa w niniejszej ordynacji, oraz władzę właściwą do odbioru oznaczy Minister Skarbu w drodze rozporządzeń.

DZIAŁ II.
TERMINY.

Art. 144. § 1. Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego ustawa liczy dany termin.

§ 2. Bieg terminu, wyznaczonego przez władzę skarbową, rozpoczyna się od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia lub postanowienia.

Art. 145. § 1. Terminy, oznaczone na tygodnie, miesiące lub lata, kończą się w dniu, odpowiadającym nazwą lub datą początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było, w ostatnim dniu tegoż miesiąca.

§ 2. Koniec terminu, któryby miał upłynąć w niedzielę lub dzień ustawowo uznany za święto powszechne, przypada na najbliższy dzień powszedni.

§ 3. Oddanie pisma poleconego w polskim urzędzie pocztowym lub telegraficznym jest równoznaczne z wniesieniem go do władzy skarbowej.

Art. 146. § 1. Terminy do wnoszenia odwołań wynoszą 30 dni, a do wnoszenia zażaleń 7 dni, o ile ordynacja niniejsza nie zawiera odmiennych postanowień.

§ 2. O ile poszczególne przepisy niniejszej ordynacji inaczej nie stanowią, terminy do innych czynności wyznacza władza skarbowa.

Art. 147. § 1. Jeżeli płatnik z powodu ważnej a nieuchronnej przeszkody nie mógł dotrzymać terminu, może w ciągu siedmiu dni po ustaniu przeszkody prosić o przywrócenie terminu i równocześnie dopełnić czynności omieszkanej.

§ 2. Przeszkody, które spowodowały niedotrzymanie terminu, powinien płatnik uprawdopodobnić.

Art. 148. § 1. Prośbę o przywrócenie terminu wnosi się do władzy, która wyznaczyła termin.

§ 2. Prośbę o przywrócenie terminu dla odwołania rozstrzyga ostatecznie władza odwoławcza, w innych przypadkach władza, wobec której czynność miała być dopełniona.

Art. 149. Niema środka odwoławczego od odmowy przywrócenia lub przedłużenia terminu.

Art. 150. § 1. Minister Skarbu ma prawo odraczania wszelkich terminów, oraz darowania skutków ich zaniedbania.

§ 2. Powyższe uprawnienie Minister Skarbu może przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

DZIAŁ III.
DORĘCZENIA.

Art. 151. § 1. Doręczenie wszelkich pism władz skarbowych uskutecznia się przez organa władz skarbowych, przez pocztę lub przez zarządy gmin.

§ 2. W przypadkach doręczenia pism przez pocztę stosuje się przepisy, regulujące doręczenie pocztowe.

Art. 152. W stosunku do adresatów, korzystających z prawa zakrajowości, oraz na obszarze eksterytorjalnym doręczenie uskutecznia się przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

Art. 153. Wszelkie pisma władz skarbowych w zasadzie doręcza się za potwierdzeniem odbioru adresatowi, albo jego zastępcy prawnemu lub pełnomocnikowi bądź w ich mieszkaniu, bądź w miejscu, gdzie się znajduje zarząd ich nieruchomości lub przedsiębiorstwa, lub gdzie wykonywają swoją pracę zawodową, a w ich braku tam, gdzie się adresata zastanie. Na potwierdzeniu odbioru powinien adresat własnoręcznie umieścić datę doręczenia pisma oraz podpis.

Art. 154. § 1. Jeżeli adresat, jego zastępca prawny lub pełnomocnik jest nieobecny, doręczenie uskutecznia się do rąk któregokolwiek z dorosłych członków rodziny lub domowników płatnika, albo do rąk osoby, zarządzającej jego majątkiem lub przedsiębiorstwem, albo wreszcie do rąk pracownika, zatrudnionego u płatnika.

§ 2. Jeżeli adresat odmawia przyjęcia, pismo z odpowiednim zapiskiem organu doręczającego, stwierdzającym datę odmowy, zwraca się władzy skarbowej. W tym przypadku doręczenie uważa się za dokonane w chwili odmowy przyjęcia.

Art. 155. Dla adresatów, których miejsce zamieszkania lub pobytu nie jest znane, lub którym pismo nie mogło być doręczone z innych powodów, składa się pismo w zarządzie gminy miejsca opodatkowania adresata. Zarząd gminy niezwłocznie ogłasza o złożeniu pisma w sposób używany w danej miejscowości, z wezwaniem, że celem odebrania pisma adresat powinien przybyć do ogłaszającego urzędu. Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęło 4 tygodnie. Jeżeli jednak adresat zgłosi się po upływie tego terminu celem odebrania pisma i udowodni, że bez swej winy nie mógł wcześniej zgłosić się po jego odbiór, należy mu pismo wydać i za datę doręczenia uważać dzień, w którym pismo zostało wydane.

Art. 156. § 1. Adresatom, mieszkającym czasowo poza obszarem Rzeczypospolitej, można pismo doręczać pocztą listem poleconym podług podanego

przez nich adresu. Doręczenie uważa się za uskutecznione z mocą prawną po upływie 30 dni od dnia następnego po nadaniu listu na pocztę.

§ 2. Adresatów, którzy stale przebywają poza obszarem Rzeczypospolitej, należy wezwać do ustanowienia pełnomocnika, zamieszkałego w Polsce; gdy adresat pełnomocnika nie ustanowił i władze skarbowe nie zastosowały postanowień art. 51 § 4, doręczenie uskutecznia się w sposób, określony w artykule poprzednim.

Art. 157. Orzeczenia i wezwania w sprawie wymiaru podatku kilku osobom, zobowiązanym do jego zapłaty, można doręczyć jednemu z zobowiązanych ze skutkiem prawnym dla wszystkich zobowiązanych.

Art. 158. § 1. W dni niedzielne i ustawowo uznane za święta powszechne, jako też w porze nocnej doręczenie może nastąpić tylko w wyjątkowych przypadkach i za uprzedniem pisemnem zarządzeniem władz skarbowych.

§ 2. Za porę nocną uważa się czas od godziny dziewiątej wieczorem do godziny siódmej rano.

CZĘŚĆ IV.
PRZEPISY KARNE.

DZIAŁ I.
POSTANOWIENIA KARNE.

Rozdział I.
Część ogólna.

Art. 159. Przestępstwami podatkowemi w rozumieniu ordynacji niniejszej są wszelkie czyny i zaniechania, zagrożone karą w czasie ich popełnienia, a związane z wymiarem podatków i polegające na uszczupleniu lub narażeniu na uszczuplenie podatków skarbowych lub na obejściu, albo niewykonaniu przepisów ordynacji lub nakazów i zarządzeń władz podatkowych.

Art. 160. Przestępstwa podatkowe dzielą się na wykroczenia podatkowe i porządkowe.

Art. 161. § 1. Wykroczeniem podatkowem są czyny, zagrożone karą grzywny i aresztem do sześciu miesięcy, albo jedną z tych kar.

§ 2. Wykroczeniem porządkowem są czyny, zagrożone wyłącznie karą pieniężną do 500 złotych.

Art. 162. § 1. Kara aresztu może być wymierzona tylko w postępowaniu sądowem.

§ 2. Grzywny i kary pieniężne nie ulegają zamianie na areszt.

§ 3. Kara pieniężna może być powtarzana.

§ 4. Prawomocnie orzeczone grzywny i kary pieniężne wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 163. O ile ordynacja podatkowa nie zawiera przepisów odmiennych, stosuje się przepisy części ogólnych kodeksu karnego i prawa o wykroczeniach oraz przepisy kodeksu postępowania karnego.

Art. 164. Podlegają karze na zasadach ordynacji podatkowej obywatele polscy i cudzoziemcy, którzy czyny, przez niniejszą ustawę zabronione, popełnili bądź to umyślnie, bądź nieumyślnie, jeśli przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Art. 165. Usiłowanie popełnienia przestępstwa podatkowego, podżeganie i pomocnictwo podlegają karze w granicach, przewidzianych dla danego przestępstwa.

Art. 166. Przy wymiarze kary należy ocenić istotę popełnionego przestępstwa podatkowego, wysokość szkody, poniesionej przez Skarb Państwa na skutek przestępstwa, lub możliwość powstania szkody, na którą Skarb Państwa mógł być narażony, stosunki majątkowe, pobudki oraz sposób działania sprawcy, tudzież wszelkie okoliczności obciążające i łagodzące.

Art. 167. Okoliczności obciążające zachodzą w szczególności:

a) gdy sprawca popełnia przestępstwo umyślnie, po szczegółowych przygotowaniach, albo zapomocą środków, zdolnych do wprowadzenia w błąd władzy podatkowej lub bezpośrednio uniemożliwiających wymiar lub ściągnięcie przymusowe należnych podatków;

b) gdy sprawca ukrywa księgi handlowe lub gospodarcze, trudni się zawodowo fałszywem ich sporządzeniem, lub posługuje się świadomie nieprawdziwemi księgami;

c) gdy sprawca popełnia nowe przestępstwo podatkowe z tych samych pobudek lub należące do tego samego rodzaju co poprzednie;

d) gdy przestępstwo podatkowe trwało dłużej niż dwa lata, choćby czyn występny polegał na zaniechaniu.

Art. 168. Nakłanianie do czynu występnego przez nadużycie w tym celu swego stanowiska kierowniczego lub wyzyskanie zależności materjalnej bezpośredniego sprawcy stanowi okoliczność obciążającą dla podżegaczy.

Art. 169. Za okoliczności łagodzące poczytuje się w szczególności:

a) dokonanie czynu występnego po raz pierwszy;

b) przyznanie się do winy w toku dochodzenia i dobrowolne pokrycie uszczerbku, jaki poniósł Skarb Państwa;

c) działanie pod wpływem błędu, wskutek zaniedbania, pod przymusem lub namową;

d) stosunki rodzinne, zarobkowe i majątkowe oraz stopień niski wykształcenia, wiek młody lub niedorozwój umysłowy, ograniczające możność swobodnego kierowania postępowaniem, lub zmniejszające poczytalność.

Art. 170. W przypadkach wyjątkowych, pozostawionych ocenie władzy orzekającej, zastosować można w stosunku do sprawcy, działającego pod wpływem swej zależności gospodarczej, nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet całkowite od niej uwolnienie.

Art. 171. W razie zbiegu przestępstw podatkowych lub w razie zbiegu przestępstw podatkowych z przestępstwami innemi, nie podlegającemi niniejszej ordynacji, kary wymierza się osobno, jakby zbieg nie zachodził.

Art. 172. Wykonanie orzeczeń, wymierzających karę pozbawienia wolności lub karę grzywny, podlega odroczeniu do czasu uprawomocnienia się orzeczenia, władza skarbowa może jednak zarządzić zabezpieczenie zasądzonych sum na majątku skazanego natychmiast po wydaniu orzeczenia.

Art. 173. § 1. Sprostowanie fałszywego zeznania, przed ujawnieniem czynu przestępnego przez władze skarbowe, uwalnia sprawcę od kary.

§ 2. To samo stosuje się do pomocników i podżegaczy, którzy bądź sprostowali fałszywe zeznanie, bądź powiadomili władze skarbowe o dokonaniu przestępstwa podatkowego przed jego ujawnieniem.

Art. 174. Odpowiedzialność za przestępstwa podatkowe wygasa wskutek śmierci sprawcy, przedawnienia i zaniechania dochodzenia.

Art. 175. § 1. W razie śmierci sprawcy, dochodzenia nie wszczyna się, wszczęte zaś — umarza się.

§ 2. Grzywny i kary pieniężne, orzeczone prawomocnie przed śmiercią sprawcy, są ciężarem spadku.

Art. 176. § 1. Nie można wszcząć dochodzenia z powodu przestępstwa podatkowego, popełnionego przed:

a) pięciu laty, jeżeli czyn stanowi wykroczenie podatkowe,

b) jednym rokiem, jeżeli czyn stanowi wykroczenie porządkowe.

§ 2. Nie można wydawać orzeczenia skazującego, choćby postępowanie było już wszczęte, jeżeli od popełnienia przestępstwa podatkowego upłynęły terminy podwójne, w stosunku do wymienionych wyżej w § 1.

§ 3. Nie można wykonać kary, jeżeli od uprawomocnienia się orzeczenia skazującego upłynęły terminy wymienione w § 2.

§ 4. W razie niemożności ustalenia ścisłej daty popełnienia przestępstwa podatkowego, wskazane terminy oblicza się od następnego roku kalendarzowego po roku, w którym czyn nastąpił.

§ 5. Przedawnienie biegnie pozatem niezależnie od jakichkolwiek innych warunków i nie ulega zawieszeniu lub przerwie.

Art. 177. § 1. Przed wydaniem orzeczenia, właściwa władza skarbowa II instancji może na prośbę obwinionego nakazać zaniechanie dochodzenia ze względu na charakter czynu oraz okoliczności, towarzyszące popełnieniu przestępstwa podatkowego, zachowanie się obwinionego po popełnieniu przestępstwa oraz warunki ekonomiczne i dotychczasową niekaralność obwinionego.

§ 2. Ponowne wszczęcie dochodzenia, poprzednio zaniechanego, jest niedopuszczalne.

Art. 178. § 1. Minister Skarbu może odroczyć lub rozłożyć na raty orzeczone grzywny i kary pieniężne oraz umorzyć je całkowicie lub częściowo wobec nieściągalności lub zagrożenia egzystencji gospodarczej skazanego.

§ 2. Uprawnienie to może Minister Skarbu przenieść na dyrektorów izb skarbowych.

Rozdział II.

Część szczególna.

Art. 179. § 1. Kto w zamiarze uchylenia od ustawowej powinności podatkowej siebie lub osoby zastępowanej w zeznaniu do podatku lub w załącznikach do zeznania, albo w oświadczeniu, wyjaśnieniu lub innem jakiemkolwiek podaniu, albo też w odwołaniu lub w jakiemkolwiek zgłoszeniu, złożonem w związku z odwołaniem — świadomie podaje lub potwierdza nieprawdziwe okoliczności, albo świadomie zataja cokolwiek, gdy działanie takie lub zaniechanie przyczynia się do udaremnienia wymiaru, bądź do uszczuplenia należnego podatku, podlega, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl kodeksu karnego, karze grzywny w wysokości od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku lub karze aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Wymierzenie kary nie zwalnia od obowiązku zapłacenia należnego podatku.

Art. 180. Kto świadomie prowadzi nierzetelne księgi handlowe lub gospodarcze, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza w myśl innej ustawy, — podlega karze grzywny w wysokości od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

Art. 181. § 1. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie bez świadectwa przemysłowego, — podlega karze grzywny od jedno do dwudziestokrotnej kwoty, należnej za świadectwo.

§ 2. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie na podstawie świadectwa przemysłowego niższej ceny niżby się ustawowo należała,— podlega karze grzywny od jedno do trzykrotnej uszczuplonej kwoty, stanowiącej różnicę między ceną właściwą a ceną posiadanego świadectwa.

§ 3. Kto utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej — podlega karze grzywny od jedno do trzykrotnej kwoty, stanowiącej cenę właściwej karty rejestracyjnej.

§ 4. Wymierzenie kary grzywny nie zwalnia od obowiązku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego lub karty rejestracyjnej.

Art. 182. Kto, jako sprzedawca energji elektrycznej, świadomie w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub osób trzecich nie pobiera podatku przy poborze swojej należności lub pobiera go w niedostatecznej wysokości,— podlega karze grzywny w wysokości od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku, niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej.

Art. 183. Kto, będąc płatnikiem nadzwyczajnego podatku od niektórych zajęć zawodowych, uskutecznia nierzetelne zapisy do księgi przychodów i rozchodów, — podlega karze grzywny w wysokości od jedno do dwudziestokrotnej kwoty uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku niezależnie od obowiązku zapłaty należności podatkowej.

Art. 184. Kto, prowadząc księgi handlowe lub gospodarcze, odmówił okazania ich, — podlega karze grzywny do trzech tysięcy złotych.

Art. 185. Kto nie dopuszcza do przeprowadzenia oględzin lokalnych lub lustracyj przedsiębiorstw osoby do tego uprawnionej, lub stawia przeszkody w wykonaniu tych czynności, podlega, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza według kodeksu karnego, — karze grzywny do dwóch tysięcy złotych lub aresztu do trzech miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

Art. 186. § 1. Kto, jako świadek lub biegły w swem zeznaniu lub opinji, złożonem przed władzą skarbową lub w dochodzeniu karnem podatkowem, podał świadomie nieprawdziwe fakty, mogące spowodować nieprawidłowy wymiar podatku, utrudnić dochodzenie karne, bądź spowodować zmianę kwalifikacji czynu występnego, — podlega karze grzywny do pięciu tysięcy złotych lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

§ 2. Złożenie fałszywego zeznania po zaprzysiężeniu pociąga dla sprawcy odpowiedzialność w myśl ogólnych przepisów kodeksu karnego.

Art. 187. § 1. Kto, jako członek lub zastępca członka komisji odwoławczej lub jako biegły, ujawni stosunki majątkowe, zarobkowe, dochodowe lub gospodarcze płatnika, o których powziął wiadomość w związku i z powodu pełnienia swych funkcyj, — podlega karze grzywny do tysiąca złotych.

§ 2. Jeżeli czyn ten zaszkodzić może kredytowi lub czci płatnika, albo jeżeli sprawca rozgłaszał wiadomości na publicznem zgromadzeniu lub w druku, — podlega karze grzywny do pięciu tysięcy złotych lub aresztu do sześciu miesięcy, albo obu tym karom łącznie.

§ 3. Tej samej karze podlega ten, kto ujawnił okoliczności, wymienione w § 1, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej dla siebie lub innej osoby.

§ 4. Urzędnicy skarbowi oraz osoby, które przestały być urzędnikami, winni powyższych czynów, podlegają tym samym karom niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Art. 188. Kto nie uczyni zadość w wyznaczonym terminie bez dostatecznego usprawiedliwienia wezwaniu, poleceniu lub żądaniu władzy skarbowej, albo nakazowi, wynikającemu bezpośrednio z przepisów ordynacji podatkowej lub innych ustaw podatkowych, — podlega karze pieniężnej do pięciuset złotych.

DZIAŁ II.

POSTĘPOWANIE KARNE.

Rozdział I.

Wszczynanie, prowadzenie postępowania karnego i wydawanie orzeczeń.

Art. 189. § 1. Wszczynanie i prowadzenie postępowania karnego oraz wydawanie orzeczeń karnych należy do kompetencji władzy skarbowej I instancji, właściwej dla wymiaru podatku.

§ 2. Jeżeli przestępstwo ujawnione zostało przez inną władzę skarbową, należy sprawę przekazać właściwej władzy skarbowej.

§ 3. Jeżeli władza skarbowa uzna, że za przestępstwo należałoby wymierzyć karę aresztu, to przerywa dochodzenie i sprawę kieruje do właściwego sądu.

Art. 190. Wszystkie władze państwowe i samorządowe oraz ich organa obowiązane są w zakresie ścigania przestępstw podatkowych udzielać władzom skarbowym pomocy, a gdyby one natrafiły na ślad popełnienia przestępstwa podatkowego, obowiązane są donieść o tem właściwym władzom skarbowym, a tymczasem dopełnić tych czynności, jakie okażą się konieczne dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa.

Art. 191. § 1. Wymierzenie kar porządkowych należy do tej władzy skarbowej, względem której popełniono wykroczenia porządkowe.

§ 2. Przed nałożeniem kary porządkowej nie przeprowadza się postępowania karnego przepisanego dla wykroczeń podatkowych, zagrożonych grzywną lub aresztem.

Art. 192. § 1. Władza skarbowa obowiązana jest należycie rozważyć całokształt materjału dowodowego, tudzież uwzględnić ze ścisłą bezstronnością wszystkie dowody tak na korzyść, jak i na niekorzyść obwinionego.

§ 2. Wiadomości i dokumenty, których treści nie przedstawiono obwinionemu, nie mogą stanowić podstawy orzeczenia, wyjąwszy przypadki zaoczności.

Art. 193. § 1. Przed wydaniem orzeczenia karnego władza skarbowa obowiązana jest przesłuchać protokólarnie obwinionego, którego należy wezwać w tym charakterze w terminie nie krótszym od dni 7-miu, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania.

§ 2. Wezwanie do przesłuchania ma być doręczone do rąk własnych obwinionego, a gdyby to nie dało się uskutecznić, należy stosować ogólne przepisy art. 155. Wezwanie powinno zawierać pouczenie o skutkach niestawiennictwa.

Art. 194. W razie stwierdzenia przy dokonywaniu lustracji przedsiębiorstw (oględziny lokalne) przestępstwa podatkowego protokół sporządza się niezwłocznie na miejscu wykrycia przestępstwa.

Art. 195. Władza skarbowa I instancji po sporządzeniu protokółu, stwierdzającego przekroczenie, zagrożone karą grzywny z art. 181, zarządza zamknięcie zakładu handlowego lub przemysłowego, prowadzonego bez świadectwa, o ile w ciągu dni 30 po sporządzeniu protokółu świadectwo nie zostanie nabyte; postanowienie to traci moc z chwilą nabycia właściwego świadectwa przemysłowego.

Art. 196. Jeżeli obwiniony bez dostatecznego usprawiedliwienia nie stawi się celem przesłuchania go w terminie, lub nie złoży wyjaśnień pisemnych, orzeczenie zapada zaocznie.

Art. 197. Przy przesłuchaniu obwinionego należy powiadomić go o dotychczasowych wynikach dochodzenia oraz przedstawić mu dowody winy zebrane przeciw niemu.

Art. 198. Przepisy, określające zbieranie materjału dowodowego w postępowaniu wymiarowem, stosuje się odpowiednio w postępowaniu karnem, o ile przepisy niniejszego rozdziału nie stanowią inaczej.

Art. 199. Orzeczenie wydaje się na piśmie.

Art. 200. Jeżeli wysokość kary zależna jest od rozmiaru uszczuplonego lub narażonego na uszczuplenie podatku, orzeczenie karne wydać należy po wymiarze uszczuplonego podatku przez właściwą władzę wymiarową.

Art. 201. Orzeczenie karne zawiera:

a) nazwę władzy orzekającej,
b) imię i nazwisko obwinionego,
c) określenie istoty czynu występnego,
d) powołanie podstawy prawnej,
e) określenie wymiaru kary, a jeżeli kara opiera się na wielokrotności podatku, określenie tej podstawy,
f) uzasadnienie, w którem należy przedstawić stan faktyczny, zebrane środki dowodowe oraz także okoliczności łagodzące i obciążające,
g) pouczenie o środkach prawnych,
h) datę i podpis władzy orzekającej.

Rozdział II.

Środki odwoławcze.

Art. 202. § 1. Od orzeczenia karnego, wydanego przez władzę skarbową, może skazany albo wnieść odwołanie w terminie zawitym czternastodniowym od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia karnego do władzy skarbowej, albo też zażądać skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, stosownie do art. 640 i następnych kodeksu postępowania karnego.

§ 2. Wybór jednego z powyższych środków odwoławczych powoduje utratę prawa do wniesienia drugiego, choćby obwiniony wniesiony środek cofnął.

§ 3. Żądanie skierowania sprawy na drogę sądową, zgłoszone przez jednego ze współobwinionych, pociąga za sobą odstąpienie sprawy sądowi także w stosunku do obwinionych, którzy złożyli odwołanie do izby skarbowej.

§ 4. Odwołanie należy wnieść do tej władzy, która wydała orzeczenie.

Art. 203. § 1. Izba skarbowa orzeka na podstawie dowodów, zebranych w I instancji; może jednak zarządzić uzupełnienie postępowania przez władzę I instancji, bądź uzupełnienie to sama przeprowadzić.

§ 2. Orzeczenie izby skarbowej albo zatwierdza orzeczenie I instancji, albo je zmienia na korzyść skazanego, uniewinniając go lub zmniejszając karę, albo też uchyla całkowicie orzeczenie I instancji z powodu istotnych wadliwości i nakazuje przeprowadzenie na nowo postępowania w I instancji.

§ 3. Od orzeczeń, wydanych przez izbę skarbową, nie służy żaden środek odwoławczy.

Art. 204. Przeciw odrzuceniu odwołania, jako spóźnionego, może skazany wnieść zażalenie do izby skarbowej za pośrednictwem władzy skarbowej I instancji w terminie zawitym 7 dni po dniu otrzymania postanowienia odrzucającego.

Art. 205. § 1. Jeżeli odwołanie od orzeczenia karnego wniesiono w przepisanym terminie, władza skarbowa I instancji przesyła je władzy skarbowej II instancji wraz z aktami.

§ 2. Na skutek podanego w przepisanym terminie wniosku o skierowanie sprawy na drogę sądową władza skarbowa przesyła akta sprawy właściwemu sądowi.

Rozdział III.

Wznowienie.

Art. 206. § 1. Postępowanie karne, zakończone prawomocnem skazującem orzeczeniem władzy skarbowej, może być wznowione na wniosek skazanego, jeśli dodatkowo wyjdą najaw nowe nieznane dotychczas okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, stwierdzające, że skazany jest niewinny lub że powinien ulec karze niższej od orzeczonej.

§ 2. Wniosek o wznowienie może być zgłoszony w ciągu pięciu lat po upływie roku, w którym skazujące orzeczenie stało się prawomocnem.

§ 3. Wniosek rozstrzyga izba skarbowa, która zarządza w razie potrzeby sprawdzenie wskazanych we wniosku okoliczności.

§ 4. W razie uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania izba skarbowa uchyla orzeczenie karne i przekazuje sprawę do ponownego rozpatrzenia władzy I instancji, która wydała uchylone orzeczenie. W nowem orzeczeniu nie może być nałożona cięższa kara od kary wymierzonej w pierwszem orzeczeniu.

CZĘŚĆ V.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

DZIAŁ I.

PRZEPISY PRZEJŚCIOWE.

Art. 207. § 1. Przepisy karne ordynacji niniejszej stosuje się również do występków i wykroczeń, popełnionych przed wejściem jej w życie.

Przepis ten nie ma zastosowania do spraw w dniu wejścia w życie ordynacji już umorzonych lub rozstrzygniętych, choćby tylko w I instancji. W sprawach tych należy postępować według przepisów dotąd obowiązujących; wznowienie jednak następuje i w tych sprawach stosownie do przepisów niniejszej ordynacji.

§ 2. Za występki i wykroczenia, popełnione przed wejściem w życie ordynacji niniejszej, w żadnym razie nie może być wymierzona kara surowsza od kary, przewidzianej dotychczasowemi przepisami.

Art. 208. § 1. Wymiary podatkowe, będące w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej w toku załatwiania, dokonywać należy według przepisów dotąd obowiązujących.

§ 2. Do załatwienia odwołań, nie rozstrzygniętych w dniu wejścia w życie ordynacji niniejszej, powołana jest władza, określona w art. 7 lub 8; postępowanie jednak odwoławcze odbywać się ma według przepisów dotychczas obowiązujących.

§ 3. Wymiary dodatkowe z przyczyn, zaszłych przed dniem wejścia w życie ordynacji niniejszej, a ujawnionych po tym dniu, mają być dokonywane w myśl przepisów niniejszej ordynacji.

Art. 209. Art. 21, 22, 48 — 51, 125, 130, 131 mają zastosowanie również do opłat stemplowych, oraz do podatków, spadkowego i od darowizn.

Art. 210. Uprawnienia, służące Ministrowi Skarbu na zasadzie ustawy z dnia 10 marca 1932 r. o spłacie zaległości podatkowych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 291), pozostają nadal w mocy.

DZIAŁ II.
POSTANOWIENIA KOŃCOWE.

Art. 211. § 1. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

§ 2. Upoważnia się Ministra Skarbu do wydania jednolitych tekstów przepisów o państwowych podatkach, do których stosuje się ordynacja niniejsza, z nową numeracją artykułów, z uwzględnieniem zmian, wynikających z ordynacji niniejszej oraz z przepisów, wydanych do dnia ogłoszenia w drodze obwieszczenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitych tekstów.

Art. 212. § 1. Ustawa niniejsza wchodzi w życie na całym obszarze Państwa z dniem 1 października 1934 r.

§ 2. Z tym dniem tracą moc obowiązującą wszelkie dotychczasowe przepisy w materjach, uregulowanych w ordynacji niniejszej.

W szczególności tracą moc przepisy:

a) art. 7, 8 i 9 ustawy o podatku od lokali z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 550) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 879) w sprawie zmiany ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali i w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

b) ustęp trzeci art. 24 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) w brzmieniu, nadanem ustawą z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

c) §§ 8, 19 — 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 523) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168);

d) art. 6 i 7 ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 43, poz. 296);

e) ustęp drugi i następne art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 marca 1928 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej i uzupełnieniu ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. w sprawie wymiaru i poboru państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 292) wraz z dalszym ustępem, wprowadzonym ustawą z dnia 17 grudnia 1931 r., tudzież art. 3 i 4 powyższego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej wraz z uzupełnieniem, wprowadzonem przez art. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów o państwowym podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877);

f) art. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o kryzysowym dodatku do państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 877);

g) art. 7 i 8 ustawy z dnia 17 grudnia 1931 r. o państwowym podatku od energji elektrycznej (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 880);

h) art. 27, 28, 29, 34, 40 — 55, 57 — 75, 76 ustęp pierwszy, drugi, trzeci, czwarty i ustęp ostatni p. 1 i 2, 77 — 80, 82 — 93, 96 — 106, 108 — 119, i 123 ustawy o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110);

i) art. 30 — 75, 83 ustęp drugi, 85, 86, 87 ustęp ostatni, 90 — 108, 113 — 124, 126 i 128 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411);

j) art. 5 — 7, 9, 13 i 14 ustawy z dnia 19 grudnia 1931 r. o nadzwyczajnym podatku od niektórych zajęć zawodowych (Dz. U. R. P. Nr. 112, poz. 882);

k) art. 39 — 53 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podatku od kapitałów i rent (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 517);

l) ordynacja podatkowa Rzeszy z dnia 13 grudnia 1919 r. (Dz. u. Rzeszy, str. 1993).

§ 3. W art. 12 ustawy o podatku od lokali (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 94, poz. 550) skreśla się wyrazy: „w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami".

§ 4. Art. 25 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 kwietnia 1927 r. o rozbudowie miast (Dz. U. R. P. Nr. 42, poz. 372) w brzmieniu ustawy z dnia 18 marca 1933 r. o przejęciu przez władze skarbowe wymiaru i poboru niektórych podatków (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 168), otrzymuje brzmienie następujące:

„Szczegółowe przepisy o wymiarze i ustalaniu wartości szacunkowej placów oraz jakie place należy uważać za niedostatecznie zabudowane, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Za czynności, związane z wymiarem i poborem podatku na rzecz Państwowego Funduszu Rozbudo-

wy Miast, urzędy skarbowe uprawnione są do pobierania odszkodowania w wysokości 3% sum, wypłacanych temuż funduszowi z tytułu podatku wraz z karami za zwłokę lub odsetkami za odroczenie".

§ 5. W ustawie z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 17, poz. 110) wprowadza się zmiany następujące:

a) art. 3 ustęp ostatni otrzymuje brzmienie następujące: „Urząd Skarbowy może wyjątkowo zwolnić od podatku przemysłowego od obrotu ubogich płatników, których podatek nie przenosi kwoty rocznej 100 zł";

b) w art. 36 ustęp pierwszy skreśla się oznaczenie „(art. 27)";

c) w art. 38 dodaje się ustęp drugi treści następującej: „Zakłady handlowe i przemysłowe oraz oddzielne składy winny być zaopatrzone w znaki (szyldy), umieszczone w miejscach widocznych";

d) w art. 56 ustęp pierwszy wyrazy: „Przedsiębiorstwa, wymienione w p. 1 i 2 art. 52, a prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz przedsiębiorstwa, wymienione w ust. 2 art. 54" zastępuje się wyrazami: „Przedsiębiorstwa handlowe I i II kategorji i przedsiębiorstwa przemysłowe pierwszych pięciu kategoryj, prowadzące prawidłowe księgi handlowe oraz spółki akcyjne, spółki z ograniczoną odpowiedzialnością i inne przedsiębiorstwa, które na zasadzie swych statutów lub specjalnych przepisów są obowiązane do publicznego ogłaszania sprawozdań o swych operacjach lub do składania sprawozdań do zatwierdzenia właściwym organom";

e) w art. 56 ustęp trzeci po wyrazie „zeznania" skreśla się przecinek, a wyrazy: „składanego w terminie, oznaczonym w art. 55", zastępuje się wyrazami: „o obrocie".

§ 6. W ustawie o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 58, poz. 411) wprowadza się zmiany następujące:

a) w art. 79, ustęp drugi, końcowe wyrazy: „podany w art. 54" zastępuje się wyrazami: „ustalony przez Ministra Skarbu";

b) w art. 82, ustęp pierwszy, wyrazy: „do przewodniczącego komisji szacunkowej, względnie władzy skarbowej" zastępuje się wyrazami: „do władzy skarbowej";

c) w art. 83, ustęp pierwszy, wyrazy: „przewodniczący komisji szacunkowej" zastępuje się wyrazami: „urząd skarbowy";

d) w art. 84, ustęp drugi, wyrazy: „komisja szacunkowa" zastępuje się wyrazami: „urząd skarbowy".

§ 7. W art. 50 ustawy z dnia 26 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) pierwsze trzy ustępy zastępuje się zdaniem następującem: „Doręczenie nakazów płatniczych, jako też innych decyzyj, wydanych przez władzę skarbową w zakresie ustawy niniejszej, następuje w sposób, przepisany w art. 151 — 156 i 158 ordynacji podatkowej".

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*
Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*
Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

(Dz. U. R. P. z dnia 12 maja 1934 r. Nr. 39, poz. 346).

172.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 25 kwietnia 1934 r.

o cłach wywozowych.

Na podstawie art. 7 punkt a) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się cła wywozowe na towary wyszczególnione w niżej podanym wykazie, który wraz ze stawkami ceł i podstawami ich wymiaru stanowi taryfę celną wywozową.

Pozycja taryfy celnej wywozowej.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł gr
1.	Rudy, szlamy, również wzbogacone:	
	1. manganowe	5.—
	2. cynkowe	30.—
	3. ołowiane	30.—
	4. miedziane	30.—
2.	Żużle, zendra, popioły:	
	1. zawierające żelazo	2.—
	2. „ cynk	10.—
	3. „ ołów	10.—
	4. „ miedź	60.—
	5. „ cynę	200.—
	Uwaga. Żużle, zendra, popioły, wymienione w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
3.	Stare żeliwo, żelastwo; odpadki żeliwne, żelazne, stalowe, z wyjątkiem odpadków blachy białej	5.—
4.	Miedź:	
	1. gąski, bloki, płyty lane, miedź katodowa	150.—
	2. wiórki, opiłki, złomki, miedź cementowa w proszku i brykietach	150.—

Pozycja taryfy celnej wywozowej.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł gr
	Uwaga: Miedź, wymieniona w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
5.	Aluminjum:	
	1. gąski, bloki, płyty lane, aluminjum katodowe . .	100.—
	2. wiórki, opiłki, złomki .	100.—
	Uwaga: Aluminjum, wymienione w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	10.—
6.	Stopy aluminjum i inne metale lekkie oraz ich stopy:	
	1. gąski, bloki, płyty lane .	100.—
	2. wiórki, opiłki, złomki .	100.—
	Uwaga: Towary, wymienione w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	10.—
7.	Nikiel:	
	1. gąski, bloki, sześciany, kulki, stożki, również w katodach	100.—
	2. wiórki, opiłki, złomki .	100.—
	Uwaga: Nikiel, wymieniony w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	10.—
8.	Mosiądz, tombak, spiż, bronz fosforowy, miedź fosforowa, argentyn (nowe srebro):	
	1. gąski, bloki, płyty lane .	100.—
	2. wiórki, opiłki, złomki .	100.—
	Uwaga: Towary, wymienione w niniejszej pozycji, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	10.—
9.	Cyna i metal brytanja, w gąskach, blokach, złomie, odpadkach:	
	1. cyna	500.—
	2. metal brytanja	100.—
	Uwaga: Metal brytanja, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	10.—
10.	Ołów w złomie, odpadkach .	50.—
	Uwaga: Ołów w złomie, odpadkach, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
11.	Antymon w wiórkach, opiłkach, złomkach	150.—
12.	Kadm w wiórkach, opiłkach, złomkach	150.—
13.	Smoła surowa z węgla kamiennego	2.—
	Uwaga: Smoła surowa z węgla kamiennego, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
14.	Odpadki gumy i kauczuku; niezdatne do użytku wyroby z gumy, chociażby z dodatkiem innych materjałów . . .	5.—
15.	Kości surowe niemielone i mielone	6.—
16.	Pączki drzew iglastych (młode pędy)	1.000.—
17.	Drewno:	
	1. dłużyce i kłody:	
	a) drzew iglastych . .	3.—
	b) drzew liściastych, z wyjątkiem buku, olszy i osiki	3.—
	2. olszowe okrągłe, o średnicy 22 cm i wyżej, mierzonej w grubszym końcu, bez kory i o długości od 1,2 m wzwyż . . .	6.—
	3. osikowe okrągłe o średnicy 20 cm i wyżej, mierzonej w cieńszym końcu bez kory i o długości od 1,5 m wzwyż, z wyjątkiem osobno wymienionego	3.—
	Uwaga 1. Dłużyce i kłody drzew iglastych, spławiane z polskich terenów, położonych w dorzeczu Czeremosza, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
	Uwaga 2. Drewno olszowe, wymienione w poz. 17 p. 2, wywożone w okresie do dnia 30 listopada 1934 r. włącznie, — za pozwoleniem Ministra Skarbu . .	1.—
	Uwaga 3. Drewno, wymienione w poz. 17 p. 1a) i b) oraz p. 3, wywożone do państw, z któremi Polska zawarła konwencje handlowe lub specjalne układy, regulujące obrót drzewny, bądź też w braku układów, — za pozwoleniem Ministra Skarbu, podlega cłu wywozowemu w następującej wysokości:	
	I. dłużyce i kłody:	
	a) drzew iglastych . .	0.40
	b) drzew liściastych, z wyjątkiem buku, olszy i osiki . . .	0.20
	II. osikowe okrągłe, o średnicy 20 cm i wyżej, mierzonej w cieńszym końcu, bez kory i o długości od 1,5 m wzwyż, z wyjątkiem osobno wymienionego	0.20

Pozycja taryfy celnej wywozowej.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł gr
	4. drewno iglaste tarte wzdłuż, przynajmniej z dwóch stron (belki, bale, krawędziaki, deski, łaty i t. p. z wyjątkiem sliprów, podkładów kolejowych i klepek), chociażby heblowane, lecz inaczej nieobrobione . . .	10.--
	Uwaga 4. Drewno iglaste, tarte, wymienione w punkcie 4, wywożone na podstawie zaświadczeń Min. Przemysłu i Handlu	bez cła
	5. papierówka sosnowa, świerkowa, jodłowa i osikowa (drewno okrągłe lub szczapowe, o długości od 1 m do 2,20 m włącznie, okorowane, o wszelkiej grubości) . .	3.—
	Uwaga 5. Papierówka, wymieniona w punkcie 5, wywożona na podstawie zaświadczeń Min. Przemysłu i Handlu	bez cła
	6. slipry, podkłady kolejowe, mostownice, podrozjezdnice, timbry i belki angielskie — wszystko z drzew iglastych i liściastych, ciosane lub tarte, nasycone lub nienasycone	10.—
	Uwaga 6. Drewno wymienione w punkcie 6, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 7. W razie trudności wyważenia określa się wagę drewna nieobrobionego i obrobionego według następujących zamienników objętości na ciężar:	
	1 m^3 drewna miękkiego nieobrobionego	=700 kg
	1 m^3 drewna twardego nieobrobionego	=900 kg
	1 m^3 drewna miękkiego ciosanego tartego	=600 kg
	1 m^3 drewna twardego, ciosanego tartego	=800 kg
	1 m^3 przestrzenny drewna miękkiego szczapowego lub w okrąglakach . .	=450 kg
	1 m^3 przestrzenny drewna twardego szczapowego lub w okrąglakach . .	=600 kg
18.	Trzoda chlewna:	
	1. żywa i bita w sztukach całych — od sztuki . .	60.—
	2. bita w połówkach — od połówki	30.—
	Uwaga 1. Trzoda chlewna zarodowa, wywożona przez hodowców oraz organizacje hodowlane na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych	bez cła
	Uwaga 2. Towary, wymienione w niniejszej pozycji, wywożone na podstawie zaświadczeń Min. Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 3. Towary, wymienione w niniejszej pozycji, wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 5 szt. jednorazowo	bez cła
19.	Gęsi domowe żywe . . . od sztuki	10.—
	Uwaga 1. Gęsi domowe zarodowe, wywożone przez hodowców oraz organizacje hodowlane na podstawie zaświadczeń Min. Rolnictwa i Reform Rolnych	bez cła
	Uwaga 2. Gęsi domowe żywe, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . .	bez cła
	Uwaga 3. Gęsi domowe żywe, wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 20 szt. jednorazowo	bez cła
20.	Gesi domowe bite świeże, chłodzone lub mrożone . . .	500.—
	Uwaga 1. Gesi domowe bite świeże, chłodzone lub mrożone, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu .	bez cła
	Uwaga 2. Gęsi domowe bite, przeznaczone do własnego użytku osób, wyjeżdżających zagranicę, w ilości jednej gęsi na jedną osobę; gęsi domowe bite, wysyłane zagranicę pocztą, koleją i innemi środkami komunikacyinemi w ilości najwyżej 5 kg	bez cła
	Uwaga 3. Gęsi domowe bite, wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 20 sztuk jednorazowo . . .	bez cła

Pozycja taryfy celnej wywozowej.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł gr
21.	Mięso, przetwory mięsne; słonina, smalec:	
	1. mięso baranie, cielęce, wieprzowe i wołowe — świeże, solone i mrożone, w stanie nieprzerobionym, z wyjątkiem oddzielnych głów oraz oddzielnych wnętrzności .	100.—
	2. bekony	150.—
	3. peklowane: szynki i przetwory mięsne . . .	150.—
	4. szynki wędzone, również w opakowaniu, hermetycznem; przetwory mięsne: wędzone, suszone lub konserwowane, również w puszkach . .	250.—
	5. słonina solona lub wędzona	250.—
	6. smalec	250.—
	Uwaga 1. Towary, wymienione w niniejszej pozycji, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . .	bez cła
	Uwaga 2. Towary, wymienione w niniejszej pozycji, przeznaczone do własnego użytku osób wyjeżdżających zagranicę oraz wysyłane pocztą, koleją i innemi środkami komunikacyjnemi w ilości najwyżej 10 kg . . .	bez cła
	Uwaga 3. Towary, wymienione w niniejszej pozycji, wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 10 kg jednorazowo	bez cła
22.	Jaja kurze w skorupkach . .	200.—
	Uwaga 1. Jaja zarodowe, wywożone przez producentów rolnych oraz ich organizacje na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych . .	bez cła
	Uwaga 2. Jaja wywożone stosownie do przepisów o uregulowaniu wywozu kurzych jaj zagranicę na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu . . .	bez cła
	Uwaga 3. Jaja, przeznaczone do własnego użytku osób wyjeżdżających zagranicę oraz wysyłane pocztą, koleją i innemi środkami komunikacyjnemi w ilości najwyżej 50 sztuk	bez cła
	Uwaga 4. Jaja wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 100 sztuk jednorazowo	bez cła
23.	Masło krowie oraz jego mieszaniny z innemi tłuszczami .	600.—
	Uwaga 1. Naturalne masło krowie, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 2. Masło, przeznaczone do własnego użytku osób wyjeżdżających zagranicę w ilości najwyżej 5 kg . .	bez cła
	Uwaga 3. Masło wywożone przez osoby zamieszkałe w pasie granicznym w ilości najwyżej 10 kg jednorazowo	bez cła
24.	Pierze wszelkie	1.000.—
	Uwaga 1. Pierze wszelkie oczyszczone, względnie odkażone, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 2. Pierze wszelkie nieoczyszczone lub nieodkażone, w drodze wyjątku, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
	Uwaga 3. Pióra oraz pręciki, względnie szypułki piór, służące dla celów zdobniczych i galanteryjnych, sortowane według kolorów i wielkości, powiązane w pęczki, jak również pióra indycze i kogucie nawet niepowiązane w pęczki, a przeznaczone dla tychże celów . .	bez cła
	Uwaga 4. Materjał nawozowy z piór ptasich	bez cła
	Uwaga 5. Pierze, zawarte w poduszkach, pierzynach i materacach, wywożonych nie w celach handlowych, jak np. w ruchu podróżnych, przy przesiedlaniu się i t. p.	bez cła
25.	Puch ptaków wszelki . .	3.000.—
	Uwaga 1. Puch ptaków wszelki, oczyszczony, względnie odkażony, wywożony na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 2. Puch ptaków wszelki nieoczyszczony lub	

Pozycja taryfy celnej wywozowej.	Nazwa towaru	Cło od 100 kg Zł gr
	nieodkażony, w drodze wyjątku, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
	Uwaga 3. Puch w poduszkach, pierzynach i materacach, wywożonych nie w celach handlowych, jak np. w ruchu podróżnych, przy przesiedlaniu się i t. p. .	bez cła
26.	Włosie i odpadki włosia wszelkie	600.—
	Uwaga 1. Włosie i odpadki włosia wszelkie przerobione, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 2. Włosie i odpadki włosia wszelkie nieprzerobione, w drodze wyjątku,— za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
27.	Sierść wszelka	150.—
	Uwaga 1. Sierść wszelka oczyszczona, wywożona na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu	bez cła
	Uwaga 2. Sierść wszelka nieoczyszczona, w drodze wyjątku, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła
28.	Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie	700.—
	Uwaga 1. Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie przerobione, wywożone na podstawie zaświadczeń Ministerstwa Przemysłu i Handlu .	bez cła
	Uwaga 2. Szczecina i odpadki szczeciny wszelkie nieprzerobione, w drodze wyjątku, — za pozwoleniem Ministra Skarbu	bez cła

§ 2. Towary, niewymienione w § 1 rozporządzenia niniejszego, są wolne od cła wywozowego.

§ 3. Jako pas graniczny, wymieniony w rozporządzeniu niniejszem, rozumie się pas graniczny, ustalony umowami z państwami sąsiedniemi o ułatwieniach w małym ruchu granicznym.

§ 4. Minister Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych będzie ustalał i podawał do publicznej wiadomości w drodze obwieszczeń, ogłaszanych w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski":

1) wykazy instytucyj, za których pośrednictwem będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu na wolny od cła wywóz,
2) tryb postępowania przy wydawaniu takich zaświadczeń.

§ 5. (1) Rozporządzenie niniejsze, z wyjątkiem postanowień wymienionych w ustępach następnych (2) i (3), wchodzi w życie 14 dnia po ogłoszeniu. Jednocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 612) wraz ze wszystkiemi późniejszemi zmianami i uzupełnieniami.

(2) Pozycja 16 i uwagi 2 do poz. 17, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, wchodzą w życie z dniem ogłoszenia rozporządzenia niniejszego.

(3) Stosowanie ceł wywozowych, wyszczególnionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, pod pozycją 17 punkt 1 lit. a) i b), punkt 3 i uwaga 3, zawiesza się od dnia ogłoszenia rozporządzenia niniejszego do dnia 31 sierpnia 1934 r. włącznie.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow - Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 12 maja 1934 r. Nr. 39, poz. 346).

173.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1934 r.

w sprawie znaczków stemplowych.

Na podstawie art. 18 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413) zarządzam co następuje:

§ 1. Znaczki stemplowe wartości 20 zł i 5 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w obwieszczeniu Ministra Skarbu z dnia 20 czerwca1924 r. (Monitor Polski Nr. 142, poz. 412), jak również znaczki stemplowe wartości: 20 zł, 10 zł, 25 gr, 20 gr i 10 gr, sporządzone według wzorów, opisanych w § 23 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz. 842), mogą być używane tylko do dnia 15 lipca 1934 r. włącznie. Znaczki takie, nie użyte celem uiszczenia opłaty stemplowej, zostaną wymienione na znaki stemplowe, będące w obiegu, w razie

przedstawienia ich do wymiany w czasie od dnia 1 do 31 lipca 1934 r. Przytem mają zastosowanie §§ 90 — 93 powołanego rozporządzenia z dnia 10 października 1932 r. w brzmieniu §-u 1 (punktu 29) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 9 grudnia 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 797).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Dz. U. R. P. z dnia 9 maja 1934 r. Nr. 38, poz. 344).

174

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 kwietnia 1934 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 10 sierpnia 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie kapeluszów i stożków.

Na podstawie art. 7 pkt. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów: Skarbu Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 10 sierpnia 1927 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie kapeluszów i stożków (Dz. U. R. P. Nr. 74, poz. 650) wprowadza się zmianę następującą:

1) w § 2 tego rozporządzenia po wyrazach: „na podstawie zaświadczeń związków eksportowych" dodaje się wyrazy: „oraz izb przemysłowo - handlowych".

2) w § 4 tegoż rozporządzenia po wyrazach: „Wykazy związków eksportowych" dodaje się wyrazy: „oraz izb przemysłowo - handlowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skaru:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 maja 1934 r. Nr. 41, poz. 367).

175.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 18 kwietnia 1934 r.

o zmianie rozporządzenia z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej.

Na podstawie art. 7 pkt. d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporzadzeniu Ministrów: Skarbu Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 4 kwietnia 1928 r. w sprawie zwrotu cła przy wywozie przędzy barwionej (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 469) wprowadza się zmianę następującą:

1) w § 2 tego rozporządzenia po wyrazach: „na podstawie zaświadczeń związków eksportowych" dodaje się wyrazy: „oraz izb przemysłowo-handlowych".

2) w § 4 tegoż rozporzadzenia po wyrazach: „Wykazy związków eksportowych" dodaje się wyrazy: „oraz izb przemysłowo - handlowych".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 maja 1934 r. Nr. 41, poz. 368).

176.

OBWIESZCZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 11 maja 1934 r.

o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu z dnia 26 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych.

Na podstawie art. 6 pkt. b) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 grudnia 1927 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1928 r. Nr. 3, poz. 18) w brzmieniu art. 4 ustawy z dnia 12 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 89) prostuje się w § 1 rozporządzenia Ministrów·

Skarbu. Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 kwietnia 1934 r. o ulgach celnych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 333) błąd następujący, a mianowicie przy poz. 487 p 2 taryfy celnej:

zamiast:

Celuloid w blokach, płytach, arkuszach, prętach, rurach

powinno być:

Celuloid w blokach, płytach, arkuszach, prętach, rurach — za pozwoleniem Ministra Skarbu:

Minister Skaru:
(—) *Wł. Zawadzki.*

Minister Przemysłu i Handlu:
(—) *Zarzycki.*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
(—) *Nakoniecznikow-Klukowski.*

(Dz. U. R. P. z dnia 18 maja 1934 r. Nr. 41, poz. 375).

177.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 5 maja 1934 r.

w sprawie urzędów celnych, uprawnionych do odprawy celnej produktów pośrednich służących do wyrobu barwników syntetycznych.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 23 sierpnia 1932 r. o ustanowieniu tryfy celnej przywozowej w brzmieniu, nadanem rozporządzeniem z dnia 28 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 657), zarządzam co następuje:

1. Do odprawy celnej produktów pośrednich, objętych pozycjami 393 — 402 taryfy celnej przywozowej, służących do wyrobu barwników syntetycznych, upoważnia się urzędy celne: Bielsko, Gdynia, Kraków, Łódź, Poznań, Warszawa, a na terenie m. Gdańska — Leegetor, Oliva i Weichselbahnhof.

2. Urzędy celne Lwów i Wilno wraz z ich ekspozyturami pocztowo - celnemi oraz ekspozytury pocztowo-celne urzędów celnych w Bielsku, Gdyni, Krakowie, Łodzi, Poznaniu i Warszawie a na terenie W. M. Gdańska urząd celny Post mogą odprawiać tylko te z wymienionych wyżej produktów, które są przeznaczone dla wyższych zakładów naukowych, instytucyj naukowych, zakładów naukowo - badawczych oraz szpitali lub klinik.

3. Obwieszczenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą obwieszczenia z dnia 21 listopada 1933 r. (Monitor Polski Nr. 275, poz. 302).

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

(Monitor Polski z dn. 17.V. 1934 Nr. 112, poz. 153).

178.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 13949/2/34

w sprawie zawiadomienia urzędów skarbowych o wysokości wynagrodzenia, wypłaconego w w 1933 r. pracownikom, zatrudnionym w ciągu 1933 r. u więcej służbodawców.

Do
Kancelarji Prezydenta Rzeczypospolitej
Kancelarji Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

W związku z wykonaniem ustawy z dnia 7 listopada 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 771) — Ministerstwo Skarbu, na zasadzie art. 56 ustawy o państwowym podatku dochodowym, uprasza o spowodowanie, aby we wszystkich władzach i instytucjach i przedsiębiorstwach państwowych tak skomercjalizowanych jak i nie skomercjalizowanych:

1) sprawodzono, którzy z pracowników, zajętych w danym urzędzie, instytucji państwowej lub przedsiębiorstwie, otrzymywali w ciągu 1933 wynagrodzenia (uposażenia, emerytury, wynagrodzenia za najemną pracę):

a) z innego urzędu, instytucji państwowej lub przedsiębiorstwa państwowego,

b) od władz lub instytucyj samorządowych lub innych instytucyj prawno-publicznych,

c) od pracodawców prywatnych;

2) wypełniono co do osób wymienionych pod 1) druki „Zawiadomień o wysokości wypłaconego wynagrodzenia", które to druki na żądanie dostarczy najbliższy urząd skarbowy;

3) przesłano wypełnione już druki do urzędów skarbowych, miejsca zamieszkania pracowników, co do których będą wypełnione druki

Jeżeli pracownik mieszka w miejscowości, w której jest więcej urzędów skarbowych, wypełnione druki należy przesłać do I urzędu skarbowego danej miejscowości.

W miejscowościach, w których jest więcej urzędów skarbowych, po druki zawiadomień należy się zwrócić do I Urzędu skarbowego danej miejscowości.

W zawiadomieniach o wysokości wypłaconego wynagrodzenia należy podawać tylko sumę wynagrodzenia, wypłaconą pracownikowi przez urząd, instytucję państwową lub przedsiębiorstwo państwowe, które wypełnia zawiadomienie.

Z uwagi na pilność sprawy uprasza się, aby druki, o których mowa, zostały wypełnione i ro-

zesłane urzędom skarbowym w terminie do dnia 1 lipca 1937 r.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

— — — — — — — — — —

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. V. 13949/2/34

Warszawa, dnia 21 kwietnia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym oraz Urzędowi Wojewódzkiemu Śląskiemu (Wydział Skarbowy)

przesyła się do wiadomości — z poleceniem odpowiedniego zorganizowania rozdziału druków „Zawiadomień" i rozsyłki wypełnionych druków w miejscowściach, podzielonych na okręgi kilku urzędów skarbowych.

W sprawie wypełniania druków zawiadodomień przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa komunalne oraz instytucje ubezpieczeń społecznych zostają równocześnie wysłane odpowiednie pisma do Ministrestwa Spraw Wewnętrznych oraz Opieki Społecznej.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

179.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 13949/2/34

w sprawie sprawdzania prawidłowości obliczeń różnicy z tytułu kumulacji wynagrodzeń.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Celem zebrania materjałów dla sprawdzenia obliczeń różnicy z tytułu kumulacji wynagrodzeń oraz wymiaru różnicy z urzędu w 1934 roku w przypadkach, gdy obliczenie różnicy nie zostało złożone — Ministerstwo Skarbu sporządza nakład druków „zawiadomień o wysokości wypłaconych w 1933 roku wynagrodzeń". Zawiadomienia te będą rozesłane w dniach najbliższych urzędom skarbowym za pośrednictwem izb skarbowych. Urzędy skarbowe po otrzymaniu zawiadomień zwrócą się natychmiast w trybie art. 56 i 59 ustawy o państwowym podatku dochodowym do wszystkich pracodawców prywatnych oraz instytucyj państwowych, komunalnych, przedsiębiorstw państwowych i komunalnych oraz instytucyj ubezpieczeń społecznych, pozostających pod nadzorem Ministerstwa Opieki Społecznej — z wezwaniem dokładnego wypełnienia zawiadomień co do wszystkich pracowników umysłowych zatrudnionych u nich za wynagrodzeniem w 1933 r.

O ile chodzi o pracowników fizycznych, przeprowadzenie akcji zebrania zawiadomień śladem lat ubiegłych pozostawia się uznaniu izb skarbowych. Przy powzięciu decyzji w tej sprawie winny izby skarbowe kierować się doświadczeniem z lat ubiegłych co do realnych wyników tej akcji. W każdym razie zaznacza się, że wypełnienia zawiadomień należy żądać tylko co do pracowników fizycznych, zatrudnionych za wynagrodzeniem nie przez cały rok, względnie przez cały rok, jednak przez krótszy okres czasu aniżeli 7 godzin dziennie. Nie należy żądać wypełnienia zawiadomień co do pracowników fizycznych, o których wyżej mowa, których zarobki nie przekraczały: dziennie 8 zł, tygodniowo 47 zł, a miesięcznie 108 zł.

W sprawie sposobu zbierania informacyj u władz i instytucyj państwowych i komunalnych, przedsiębiorstw państwowych i komunalnych oraz instytucyj ubezpieczeń społecznych, pozostających pod nadzorem Ministerstwa Opieki Społecznej, wydaje się równocześnie odrębne zarządzenia.

Pozatem w sprawie sprawdzania prawidłowości obliczeń różnicy z tytułu komunikacji pozostają w mocy odpowiednie postanowienia, zawarte w okólniku z dnia 11 marca 1932 r. L. D. V. 23123/2/32 — z tem jednak, że zestawienie kwot, przypadających do zapłaty tytułem różnicy, należy przedłożyć Ministerstwu Skarbu do dnia 15 października według stanu w dniu 15 września 1934 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

180.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 21 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 13696/2/33

w sprawie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego emerytów oraz funkcjonarjuszów państwowych i komunalnych.

Do

wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Ministerstwo Skarbu, na zasadzie art. 120 ustęp drugi ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 411) odracza po koniec roku 1934 pobranie podatku dochodowego od dodatku mieszkaniowego emerytów państwowych za miesiące, styczeń, luty i marzec 1934 r.

Niepobrane na skutek niniejszego zarządzenia kwoty podatku dochodowego zostaną po upływie 1934 roku umorzone na zasadzie art. 126 powołanej wyżej ustawy.

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu, na zasadzie art. 126 ustawy, umarza podatek dochodowy, niedobrany z powyższego tytułu od funkcjonarjuszów państwowych i komunalnych w roku 1933, zaś emerytów państwowych od chwili wypłacenia tego dodatku do końca 1933.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

181.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 13886/1/34

w sprawie ściągania kar pieniężnych i wykroczenia z ustawy karnej skarbowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Wykładnią postanowień P. E. i instrukcji egzekucyjnej Ministerstwo Skarbu między innemi w odniesieniu do § 13 instrukcji, wyjaśniło, że przy układaniu kolejności akcji egzekucyjnej należy brać pod szczególną uwagę wnioski urzędów skarbowych akcyz i monopolów o przymusowe ściąganie kar pieniężnych, nałożonych za przestępstwa i wykroczenia z ustawy karnej skarbowej.

Przez analogję wykładnia powyższa winna być przestrzegana przez Urzędy Skarbowe nietylko w tych wypadkach, w których przedmiotem ściągnięcia jest kara pieniężna za przestępstwo akzycowo-monopolowe, lecz również we wszystkich wypadkach, w których kara, podlegająca ściągnięciu, orzeczona została na podstawie przepisów ustawy karno-skarbowej.

Tego rodzaju wyjaśnienie podyktowane zostało specjalnemi względami, a w szczególności zainteresowaniem Ministerstwa Skarbu w szybkiem wykonywaniu kar pieniężnych, jako w jednym z najbardziej skutecznych środków w walce z przestępstwami, zdziałanemi na szkodę Skarbu Państwa.

Wbrew powyższemu Ministerstwo Skarbu stwierdziło, że egzekucja omawianych należności prowadzona jest przez niektóre urzędy skarbowe opieszale. Tytuły wykonawcze przesyłane przez zainteresowane Urzędy (Akcyz i Monopolów, Celne i t. p.) bądź spoczywają bez biegu w urzędach skarbowych przez szereg miesięcy, bądź też przesyłane są z urzędu do urzędu, bez konkretnego wyniku.

Ponieważ tego rodzaju postępowanie urzędów skarbowych jest z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa nadwyraz szkodliwe, gdyż niejednokrotnie po dłuższym upływie czasu wymierzona kara pieniężna może okazać się zupełnie nieściągalną, Ministerstwo Skarbu z całym naciskiem podkreśla, że w razie stwierdzenia na przyszłość zaniedbań przy egzekucji kar pieniężnych z ustawy karnej skarbowej, zmuszone będzie w stosunku do winnych wyciągać jaknajdalej idące konsekwencje.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko*

182.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 30 kwietnia 1934 r.

L. D. V. 626/3/34

w sprawie wyjaśnienia okólnika z dnia 27 grudnia L. D. V. 48378/3/33, dotyczącego podatku od lokali od kancelarji notarjuszów.

Do
Izby Skarbowej w Lublinie.

Ministerstwo Skarbu na sprawozdanie z dnia 3 stycznia 1934 r. L. W. II. 65615/4/33 w sprawie mocy obowiązującej reskryptu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 5 września 1927 r. N. S. F. 4931/27, wystosowanego do Wojewody w Kielcach, zawierającego wyjaśnienie, że lokale zajmowane na kancelarje notarjuszów są wolne od podatku od lokali, zarządza następująco:

Ponieważ w tut. okólniku z dnia 27 grudnia 1933 r. L. D. V. 48378/3/33, wydanym w sprawie podatku od lokali od kancelarji notarjuszów wszelkie odmienne od tego okólnika poprzednie wyjaśnienia, udzielane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, nie zostały równocześnie odwołane, przeto w okręgach tych Izb Skarbowych, w których na zasadzie powyższych wyjaśnień kancelarje notarjuszów zwalniane były od podatku od lokali — należy zwolnienia te utrzymać aż po koniec roku 1933 z uwagi, że w myśl art. 150 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r., zawierającego Prawo o notarjacie (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 609), rozporządzenie to weszło w życie z dniem 1 stycznia 1934 r.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

Ministerstwo Skarbu
L. D. V. 626/3/34

Warszawa, dnia 30 kwietnia 1934 r.

Wszystkim Izbom Skarbowym do wiadomości i stosowania.

Dyrektor Departamentu:
(—) *W. Koszko.*

183.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 5 maja 1934 r.

L. D. V. 17035/4/34.

w sprawie opodatkowania lekarzy oraz adwokatów.

Do
wszystkich Izb Skarbowych oraz Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy).

Celem równomiernego i właściwego opodatkowania osób, trudniących się wykonywaniem samodzielnych zajęć zawodowych lekarzy i adwokatów, Ministerstwo Skarbu poleca, aby władze wymiarowe przy ustalaniu obrotów, względnie dochodów poszczególnych lekarzy i adwokatów opierały się na opinji rzeczoznawców powoływanych z ramienia miejscowych organizacji samorządu zawodowego (Izb Lekarskich i Rad Adwokackich).

Wspomniane zasady winny być w szczególności stosowane w wypadkach znacznej rozbieżności pomiędzy danemi o wysokości obrotów, względnie dochodów, zebranemi przez władze wymiarowe, a zeznaniami podatkowemi poszczególnych płatników.

Analogicznie należy postępować również i przy opracowywaniu, względnie rozpatrywaniu odwołań, składających przez lekarzy i adwokatów.

O powyższem należy niezwłocznie powiadomić podległe urzędy skarbowe.

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

184.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 7 maja 1934 r.

L. D. V. 13796/5/34

w sprawie wywozu kart do gry na teren wolnego obszaru celnego w Gdyni.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy), Dyrekcji Ceł w Poznaniu, Urzędu Celnego w Gdyni, Urzędów Opłat Stemplowych oraz tych Urzędów Skarbowych, którym jest poruczony wymiar opłat stemplowych.

§ 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1931 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 234) ma zastosowanie również w razie wywozu kart do gry na teren wolnego obszaru celnego w Gdyni (rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 marca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 131, oraz rozporządzenie ministerjalne z dnia 1 czerwca 1933 r. Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 341).

We wzorze Nr. 1, załączonym do powołanego rozporządzenia z dnia 31 marca 1931 r., użyty kilkakrotnie wyraz „zagranicę" ma być w przypadkach, o których mowa, zastąpiony wyrazami: „do wolnego obszaru celnego w Gdyni".

Minister Skarbu:
(—) *Wł. Zawadzki.*

185.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 8 maja 1934 r.

L. D. V. 17234/2/34

w sprawie obliczania nadzwyczajnej daniny majątkowej na rok 1934 w II grupie kontyngentowej.

Do
wszystkich Izb Skarbowych, Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych.

W myśl § 2 lit. b) rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 lutego 1934 r. w sprawie obliczenia i poboru nadzwyczajnej daniny majątkowej w 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 133), nadzwyczajna danina majątkowa w II grupie kontyngentowej na rok 1934 płatną jest w terminie do dnia 30 czerwca 1934 r. włącznie.

W związku z powyższem, poleca się natychmiast przystąpić do obliczenia nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej oraz wypełnienia kolumny 7 „Rejestru".

Zaznacza się, że stawki nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej wynoszą:

a) dla przedsiębiorstw i zajęć o obrocie ponad 20.000 zł do 50.000 zł ustawowa stawka z art. 5 ust. 1. II. lit. a) ustawy o nadzwyczajnej daninie majątkowej — 0,4 od tysiąca od obrotu — zwyżka kontyngentowa z art. 6 ustawy 100% tej stawki, ostateczne zatem obciążenie

tytułem nadzwyczajnej daniny dla przedsiębiorstw i zajęć o obrocie do 50.000 zł wynosi 0,8‰ od tysiąca od obrotu, wykazanego w kolumnie 6 „Rejestru".

b) dla przedsiębiorstw i zajęć o obrocie ponad 50.000 zł ustawowa stawka z art. 5 ust. 1. II. lit. b) ustawy — 0,6 od tysiąca od obrotu — zwyżka kontyngentowa z art. 6 ustawy 100% tej stawki, ostateczne zatem obciążenie tytułem nadzwyczajnej daniny dla przedsiębiorst i zajęć o obrocie ponad 50.000 zł wynosi 1,2‰ od tysiąca od obrotu, wykazanego w kolumnie 6 „Rejestru".

Ostateczne stawki nadzwyczajnej daniny, jak pod a) i b) należy uwidocznić w nagłówku kolumny 7 „Rejestru".

Po obliczeniu kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej dla każdego płatnika i uwidocznieniu jej w kolumnie obu „Rejestrów", należy przystąpić do wypełnienia dla każdego płatnika „Nakazów zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową w II grupie kontyngentowej". Druki „Nakazów zapłaty" będą rozesłane z odpowiednim zapasem bezpośrednio Urzędom Skarbowym oraz oddziałom bilansowym izb skarbowych według zestawień, przedłożonych Ministerstwu Skarbu przez Izby Skarbowe.

Nakazy zapłaty należy rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie przed 15 czerwca 1934 r. zostały doręczone — za potwierdzeniem odbioru.

Na podstawie zwracanych potwierdzeń odbioru należy w kolumnie 8 „Rejestru" odnotować datę doręczenia nakazów zapłaty każdemu płatnikowi.

Nieuiszczone w terminie kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej należy ściągnąć w drodze egzekucji niezwłocznie po upływie terminów płatności.

Zastępca Dyrektora Departamentu:
(—) *P. Michalski.*

186.

WYKŁADNIA USTAWY
o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (DURP. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, 842).

408 (art. 66, 67, 72 i 90). W wykładni Nr. 27 (Dz. Urz. Nr. 7 z 1927 r.) — której brzmienie zostało ustalone punktem 5 wykładni Nr. 352 (Nr. 34 Dz. Urz. z 1932 r. oraz wykładniami Nr. 368, 380, 383 i 387 (Nr. 17, 22, 25 i 33 z r. 1933), w ustępie, rozpoczynającym się od wyrazów: „Do punktu 4 wyjaśnia się", dział a) zostaje zakończony tekstem następującym: „Fundusz Ochrony Przyrody (art. 15 §§ 1 i 2 ustawy z dnia 10 marca 1934 r. o ochronie przyrody, (Dz. U. R. P. Nr. 31, poz. 274)".

W wykładni Nr. 227, której brzmienie zostało ustalone punktem 45 powołanej wyżej wykładni Nr. 352 oraz wykładniami 368, 383 i 387, po wyrazach: „Fundusz Kwaterunku Wojskowego" zostają wstawione wyrazy: „Fundusz Ochrony Przyrody" (L. D. V. 17679/5/34).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat.

Ministerstwo Skarbu ogłasza, że protokół polsko-niemiecki z dnia 21 marca 1923 r. o zapobieżeniu podwójnemu opodatkowaniu — na skutek wypowiedzenia przestaje obowiązywać z dniem 20 maja 1934 r. W związku z tem tracą z tym dniem moc obowiązującą okólniki Ministerstwa Skarbu z dnia 27 marca 1923 r. Nr. D. P. 933/23 oraz z dnia 31 marca 1925 Nr. D. P. O 1266/V/25.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w dniu 7 lutego 1934 r. zaginęła w okręgu Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach pieczęć urzędowa do laku z godłem państwowem w pośrodku i następującym napisem w otoczeniu: „Komisarz Kontroli Skarbowej w Nowym Bytomiu Rej. 13".

Ministerstwo Skarbu odwołuje swoje ogłoszenie, zamieszczone w Monitorze Polskim z dn. 15 stycznia, Nr. 11 o skradzeniu w okręgu Izby skarbowej w Brześciu n/B. pieczęci urzędowej z napisem: „Komisarz Kontroli Skarbowej rejon 17", ponieważ została ona odnaleziona.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie zagubiona została pieczęć metalowa do laku Nr. 352 z napisem: „Komisarz Kontr. Skarb. rej. 3 w Warszawie".

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w okręgu Izby Skarbowej w Grudziądzu skradzione zostały z kwitarjusza sekwestratorskiego blankiety pokwitowań Nr. 168.176 do 168.185 włącznie. Ministerstwo Skarbu unieważnia powyższe blankiety pokwitowań.

386, 392, 393 i 397 lit. 1), 24, 484 i 783 lit. 11, w ustępie, którego początkiem są sł. „Opodatkowaniu, w wykładni Nr. 313 ..." [illegible] ... Okólnikiem Prezydenta [illegible] ... 10 marca 1934 r. ... (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 294).

W wykładni Nr. 327, którą ... zostało ustalone punktem 19 ... Klatki Nr. 352 oraz w wykładach Nr. 250 i 271, po wyrazach „Państwowe Kwaterunku Wojskowego" zostają wstawione wyrazy ... Ochrony Przyrody, ... (Dz. U. Nr. 24, ...).

Z MINISTERSTWA SKARBU.

Komunikat

Ministerstwo Skarbu ... w dniu 21 marca 1934 r. ... z dnia 30 maja 1934 r. w ... z dnia 1924 r. ... (Dz. U. R. P. Nr. ...) ... 11 marca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 120 poz. ...).

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w dniu 7 marca 1934 r. ... Urzędu Wojewódzkiego Śląskiego ... Skarbowej ... z ... Izby Skarbowej w ... dn. 11 ...

Ministerstwo Skarbu ... z dnia 15 stycznia Nr. 11 ... Izby skarbowej w ... z urzędu. ... 12 ... została ... .

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w ... Izby Skarbowej Krakowskiej w Warszawie ... do lutej Nr. 924 ... Skarb. ... 2-a w Warszawie.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości, że w ... Izby Skarbowej w ... składowe ... Nr. 158 i 159 ... 168 ... Ministerstwa Skarbu ... zakreślenia.

tytułem nadzwyczajnej daniny dla przedsiębiorców z rangą o obrocie do 50.000 zł wynosi 0,8% od tysiąca od obrotu wykazanego w kolumnie 6 „Rejestru".

b) dla przedsiębiorstw i zajęć o obrocie ponad 50.000 zł ustawowa stawka z art. 5 ust. 1 II lit. b) ustawy — 0,6 od tysiąca od obrotu — zwyżka kontyngentowa z art. 6 ustawy 100% tej stawki, ostateczne zatem obciążenie tytułem nadzwyczajnej daniny dla przedsiębiorstw i zajęć o obrocie ponad 50.000 zł wynosi 1,2% od tysiąca od obrotu wykazanego w kolumnie 6 „Rejestru".

Ostateczne stawki nadzwyczajnej daniny, jak pod a) i b) należy uwidocznić w nagłówku kolumny 7 „Rejestru".

Po obliczeniu kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej dla każdego płatnika i uwidocznieniu jej w kolumnie obu „Rejestrów", należy przystąpić do wypełnienia dla każdego płatnika „nakazów zapłaty na nadzwyczajną daninę majątkową w II grupie kontyngentowej". Druki „Nakazów zapłaty" będą rozesłane z odpowiednim zapasem bezpośrednio Urzędom Skarbowym oraz Inspektorom bilansowym lub skarbowym według zestawień, przedłożonych Ministerstwu Skarbu przez Izby Skarbowe.

Nakazy zapłaty należy rozesłać płatnikom w takim czasie, aby bezwzględnie przed 15 czerwca 1934 r. zostały doręczone za potwierdzeniem odbioru.

Na podstawie zwróconych potwierdzeń odbioru należy w kolumnie ... „Rejestru" zaodnotować datę doręczenia nakazu zapłaty każdemu płatnikowi.

Niezapłacone w terminie kwoty nadzwyczajnej daniny majątkowej w II grupie kontyngentowej należy ściągnąć w drodze egzekucji niezwłocznie po upływie terminów płatności.

Zastępca Dyrektora Departamentu
(—) *P. Mazmiński*

186.

WYKŁADNIA USTAWY

o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 412); r. w. u. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 10 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 99, 862).

(98 (art. 56, 67, 72 i 90). W wykładni Nr. 27 (Dz. Urz. Nr. 7 z 1927 r.) — której brzmienie zostało ustalone punktem 5 wykładni Nr. 352 (Nr. 34 Dz. Urz. z 1932 r. oraz wykładnami Nr-